

鹿門歌

รัฐติภาส
ช่อพาส

๒

ทดลองอ่าน

หมิงหล่ง 凝隴 เจียน
Singin' in the Rain IIJa
พิมพ์ครั้งที่ 1







คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**



ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

อ่านเล่มหนึ่งจบไปแล้ว ท่านนักอ่านอยากมอบตำแหน่ง 'ราชาสายซิ่น' ให้กับ ผิงอวี่เลยหรือเปล่าคะ ข้างข้างเตียงยามอยู่ต่อหน้าฟู่หลันหย่าเก่งเหลือเกิน แล้วก็ป็น 'นักป็นหน้าต่าง' เสียด้วย

มาถึงเล่มนี้เขาก็กียังต้องคอยปกป้องฟู่หลันหย่าต่อไปคะ พร้อมกับสืบหาตัว ผู้โจมตีที่ไม่ได้มีแค่พวกเดียว คนจากฝ่ายมารเหมือนค่อยๆ ไล่ล่าหน้าออกมา พอพามีได้ ที่ไรเป็นได้เกิดความไม่สงบ

ซึ่งในเล่มนี้ผิงอวี่ไม่เพียงต้องรบรากับคนสำนักพรรคต่างๆ เขายังต้องต่อสู้กับ จิตใจของตนเองด้วย ใจหนึ่งก็หัวั่นไหวกับ 'บุตรีขุนนางต้องโทษ' ไปแล้ว แม้รู้ว่าสถานะ ที่ต่างกันและความบาดหมางระหว่างตระกูลจะทำให้พวกเขาไม่อาจลงเอยด้วยดีได้ แต่เขาไม่อาจจะเกณฑ์ใจตนเองได้เลย ยิ่งไม่อาจทนเห็นนางใกล้ชิดกับบุรุษอื่นได้

สุดท้ายแล้วผิงอวี่จะตัดสินใจกับความรักครั้งนี้อย่างไร จะคงสถานะเพียง ขุนนางกับบุตรสาวขุนนางต้องโทษ หรือใกล้ชิดนางไปอีกขั้นหนึ่ง แล้วการเดินทาง ครั้งนี้จะพบเจอเรื่องราวใดอีก ไปติดตามต่อกันได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

จะว่าอย่างไรดี นางเคยสัมผัสด้ามดาบชีวขุนยามเขาพกดกติดกายอยู่หลายครั้ง ทุกครั้งล้วน
แข็งเหมือนเซนต์ด้ามดาบชีวขุนที่สัมผัสได้ในตอนนี้ แต่หากว่ากันถึงความหนาบางแล้ว ดูเหมือนจะ
แตกต่างกันออกไป

อย่างเช่นตอนที่หลบหนีการไล่ล่าของหลินจือเจิง ด้ามดาบตรงขาของเขาที่นางไปแตะเข้า
อย่างไม่ได้ตั้งใจเหมือนจะหนากว่าด้ามดาบเล่มนี้ที่อยู่ตรงหน้าอยู่บ้าง

นางสับสน หรือว่าผิงอวี่จะมีอาวุธอื่นที่พกติดกาย

ผิงอวี่เห็นฟูลันหย่าจับดาบชีวขุนเล่นอยู่นานแล้วทางหางตา ตอนแรกก็ไม่ได้สนใจอะไร
เพียงคิดว่าเดี๋ยวเขาจะไปกินอาหารและหารือเรื่องธุระการงานกับหลี่โยวและประมุขแห่ง ตอนนั้น
กลับมาอยู่ที่ห้องพักของฟูลันหย่า อีกสักครู่นี้ต้องส่งหลี่หมินไปแจ้งให้ทราบสักหน่อย พวกเขา
จะได้ไม่ต้องรอเก้อ

ใครเลยจะรู้ ผ่านไปสักพักแล้วฟูลันหย่ายังไม่มีที่ท่าจะวางดาบชีวขุนลง มือซ้ายกำด้ามดาบ
มือขวากลับทำท่าจรรณวี่เป็นวงกลมแล้วเอียงศีรษะด้วยสีหน้าครุ่นคิด เหมือนกำลังเปรียบเทียบขนาด
อย่างจริงจัง

เขานึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ในทันที ใบหน้าพลันแดงก่ำ สำลักซาออกมา

”

แนะนำตัวละคร

- * ฟุหลันหย่า บุตรสาวของฟู่ปิง เคยหมั้นหมายกับบุตรชายคนโตของมหาบัณฑิตลู่อี่เซ็ง เป็นคนสุขุมใจเย็น
- * ผิงอวี่ บุตรชายคนเล็กของซีผิงโหว ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการหน่วยองครักษ์เสื้อแพร ฉลาด เก่งเรื่องการต่อสู้
- * หวังหลิง ชั้นที่ข้างพระวรกายฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน ดูแลสำนักบูรพาเจ้าเล่ห์มากแผนการ มีเป้าหมายบางอย่างกับฟุหลันหย่า
- * หลี่หมิน บุตรชายของอวี่นหยางป้อ คอยจัดการงานต่างๆ ให้ผิงอวี่ นับถือผิงอวี่เป็นทั้งเจ้านายและพี่ชายคนหนึ่ง
- * หลี่โยว พี่ชายของหลี่หมิน สหายรักของผิงอวี่ มีตำแหน่งเป็นแม่ทัพคู่เต๋อ
- * ฉินหย่ง คุณหนูใหญ่สกุลฉิน มีตำแหน่งเป็นประมุขฉิน เบื้องหน้าแต่งกายเป็นบุรุษ มีจิตใจผดุงคุณธรรม
- * เต็งอันอี๋ คุณชายจวนหย่งอันโหว คอยหาทางใกล้ชิดกับคณะเดินทางของผิงอวี่ คู่มือลับคมใน
- * ฉินเยียนซู คุณชายใหญ่สกุลฉิน มีตำแหน่งเป็นเจ้าสำนักฉิน ขอบฟุหลันหย่า

42

แม่นมหลินเห็นผิงอวี่กำลังโกรธจัด เกรงว่าเธอจะทำร้ายฟูหลันหย่า
จึงไม่ยอมออกจากห้อง

แม้จะหน้าซีด น้ำเสียงสิ้นเรื่อ แม่นมหลินก็ยังอยากจะพูดขอร้อง
อีกสักสองสามประโยค

แต่เพิ่งจะอ้าปาก มือที่กุมดาบของผิงอวี่ก็ขยับอย่างฉับพลัน

ฟูหลันหย่าเห็นท่าไม่ดีก็ไม่คำนิ่งถึงอะไรอีกแล้ว รีบคว้าซ้อมือ
ผิงอวี่ที่กุมดาบไว้อย่างลนลานพลางร้องบอกแม่นมหลิน น้ำเสียงร้อนใจ
"แม่นมไม่ต้องพูดอีก ออกไปก่อนแล้วค่อยว่ากันเถอะ"

แม่นมหลินมีหรือจะไม่รับรู้ว่าดาบเล่มนั้นขยับเข้ามาประชิดตนเอง
นางตกใจกลัวจนปากซีด ในที่สุดก็เข้าใจว่านี่ไม่ใช่เวลาจะตั้งต้น หันไป
มองฟูหลันหย่าหน้าตาลอ ค่อยๆ ปลีกตัวออกห่าง เดินออกจากห้องไป
พลางคอยหันมามองอย่างพะวักพะวน

ฟุหลันหยามองส่งแม่นมหลिनออกไปจากห้อง ถอนหายใจโล่งอก แต่กลับลืมหัดมือนกลับมา ยังคงจับข้อมือผิงอวี่ไว้ นางหันไปมองเขาอย่างเย็นชา "ได้ทำผิงพอใจแล้วหรือไม่ ต่อไปจะทำอะไรอีก"

จะทำอะไรอีก? ผิงอวี่ถลึงตาค้างมองฟุหลันหยา เห็นกันอยู่ว่านางหาทางซ่อนสิ่งของหลายต่อหลายครั้ง ยังจะทำมาเป็นย่อนถามเขาอีก

สตรีผู้นี้ฉลาดเกินไป ทั้งยังใจกล้า จึงได้เล่นลูกไม้ต่อหน้าเขาหลายครั้งหลายหนเช่นนี้

ไม่ว่านางถือดีอะไร หลังจากเขาค้นตัวไปสองรอบแล้ว นางก็ยังคงทำท่ายึดจำกัดความอดกลั้นของเขาครั้งแล้วครั้งเล่า

อันที่จริงหลังจากได้ระบายโทสะไปในตอนแรก ความหงุดหงิดของเขาก็ทุเลาลงบ้างแล้ว โดยเฉพาะตอนที่ได้ชักดาบจ่อคอแม่นมหลินเมื่อครู่นี้ พอได้เห็นความหวาดหวั่นพรึ่นพริ้งในแววตาของฟุหลันหยาอย่างชัดเจน เขาก็รู้สึกว่ารุนแรงขึ้นมาอย่างไรเหตุผล ในช่วงขณะนั้นเกิดความรู้สึกอยากจะทำอะไรให้นางเสียอย่างนั้น

ทว่าเพียงชั่วพริบตา เมื่อผิงอวี่เหลือบไปเห็นผ้าห่มบนเตียงข้างหลังนางอย่างชัดเจน ผ้าผืนนั้นมีสีเหลืองอมส้มดูสะดุดตาเป็นพิเศษ มันคอยทิ่มแทงสายตาเขาอยู่ตลอดเวลา

ทำให้เขาพลอยนึกไปถึงท่าทางอันย่ำแย่ของตนเองตอนที่เกือบจะตกหลุมพรางการทำเสน่ห์ ความรู้สึกไม่พอใจตอนที่ได้เห็นนางป้อนยาถอนพิษให้ฉินเยียนซู และยังทำให้นึกถึงความรู้สึกหงุดหงิดงุ่นง่านที่ไม่อาจจะระบายกับใครได้ตลอดช่วงเช้านี้

เขารู้สึกได้รางๆ ว่าทุกครั้งที่มีระบายอารมณ์ต่อหน้าฟุหลันหยา

ก็เหมือนกับทุบลงไปในนุ่น ไม่เพียงไม่หายหงุดหงิด กลับจะทำให้ตนเองหงุดหงิดยิ่งกว่าเก่า

คิดถึงตรงนี้ผิงอวี้ก็ได้แต่ทำใจแข็ง ไม่ว่าอย่างไรคราวนี้เขาจะไม่ให้นางหาทางหลบเลี่ยงได้อีก...คราวก่อนเป็นหนังสือ คราวนี้เป็นยาถอนพิษ คราวต่อไปใครจะรู้ว่านางแอบซ่อนของสิ่งใดไว้อีก!

เขาค่อยๆ ดึงมือนางที่จับข้อมือตนเองออกไปอย่างเย็นชา หันหลังเดินห่างจากขอบเตียงแล้วหันไปมองรอบๆ ตั้งใจว่าจะไปค้นด้านหลังจากบัลลังก์ก่อน ค่อยให้นางไปอยู่หลังฉากอันนั้น จากนั้นสั่งให้ถอดเสื้อผ้าออกทีละชิ้น แล้วยื่นออกมาให้เขาตรวจดูจากด้านหลังจากบัลลังก์

อย่างไรก็เป็นสิ่งที่นางรันทาที่เอง นางจะร้องไห้หรือจะโวยวายก็ช่าง ล้วนแต่ไม่อาจโทษเขาได้

ฟุหลันหย่าเห็นว่าเมื่อสักครู่นี้เขายังวางท่าข่มขู่ใช้อำนาจ ต่อมาจู่ๆ ก็เดินออกห่างจากข้างเตียง ดูจากสายตาเขาที่กวาดมองสำรวจไปทั่วไม่รู้เลยว่าเขากำลังทำอะไร นางอดรู้สึกใจเต้นไม่เป็นลำดับไม่ได้ จึงมองตามเขาไปแล้วเรียกถาม "ได้เท่าผิง?"

ผิงอวี้ไม่ตอบ กวาดมองไปไม่เพียงไม่เห็นฉากบัลลังก์ กลับเห็นกระดาษะเคลือบน้ำมันห่อหนึ่งวางไว้บนโต๊ะแทน ไม่ต้องคิดให้ถี่ถ้วนก็รู้ได้ว่าเป็นยาของจีนเยียนซู่ที่มอบให้นาง เขาอดรู้สึกเจ็บแปลบในใจไม่ได้ จึงชะงักท่าแล้วอึ้งย้ง "นี่เป็นยาที่เจ้าสำนักจีนให้เจ้ามามีชีหรือ ไยไม่รีบทำให้เร็วๆ เล่า"

พูดจบผิงอวี้ก็เงยไปพักหนึ่ง โมโหตนเองว่าเหตุใดต้องถามให้มากความ พานให้ยิ่งรู้สึกอึดอัดว่าวุ่นใจ ฟุหลันหย่าจะใช้ยานี้หรือไม่

ข้าไม่ได้ใส่ใจเสียหน่อย

ผิงอวีทำที่เป็นไมแะแสนานนั้น แล้วเดินไปที่ด้านหลังเตียง

แม้คุณาสน์หลังนี้จะป็นของเขา แต่เขากลับไม่เคยมาพักเลยสักครั้ง ที่นี้กว้างขวาง เดินวนอยู่สักพักแล้วก็ยังหาจากบังลมไม่พบ

ไหนเลยจะรู้ เขาเพิ่งพูดจบ ฟุหลันหยาก็ค่อยนึกขึ้นได้ว่าตนเองยืนนานเกินไปจนเริ่มรู้สึกเจ็บเล็กน้อยที่ข้อเท้า เห็นผิงอวีไม่สนใจ นางจึงเกาะเตียงแล้วค่อยๆ นั่งลง

ได้ยินผิงอวีพูดถึงยาทา นางก็นึกอยากใช้ขึ้นมาครมครัน อยากให้เขาเปลี่ยนไปพูดเรื่องอื่นแทนแะอยู่แล้ว ไม่สนใจด้วยซ้ำว่าน้ำเสียงที่แผ่อาการเย้ยหยันของเขามีสาเหตุจากเรื่องใด นางเพียงตอบด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ว่า "ตอนนี้ข้าใช้แต่ยาทาของท่านหมอหลวงจากเมืองลิวอันเท่านั้น ยาดีมากที่สุดยว ไม่จำเป็นต้องใช้ยาอื่นเลย"

ตอนนี้ผิงอวีหาจากบังลมพบแล้ว มันอยู่ในห้องอุ่น* ด้านหลังเตียง กำลังจะบังคับให้ฟุหลันหย่าไปที่ด้านหลังจากบังลม พอได้ยินนางพูดก็ถึงกับชะงักไปครู่หนึ่ง

นั่งเงียบไปครู่ใหญ่ แม้เขาไม่อยากจะพูดเรื่องนี้ต่อแล้วแต่ก็อดไม่ได้ จึงถามอย่างเย็นชา "ตอนใกล้จะตายเขายังไม่ลืมเอายามาให้เจ้า ถ้าเจ้าไม่ใช้ เจตนาดีของเขามีเสียเปล่าหรือ"

แม้ฟุหลันหย่าจะไม่เห็นสีหน้าผิงอวี แต่นางได้ยินน้ำเสียงถากถางของเขอย่างชัดเจน จึงรู้สึกงงงันด้วยไม่รู้ที่ไปที่ไป "ในการเดินทางครั้งนี้มีผู้คิดร้ายมากเหลือเกิน ทั้งยังคอยสรรหาวิธีการต่างๆ มาใช้ไม่รู้จักเลิกรา

* ห้องอุ่น หมายถึงห้องเล็กๆ ที่กันแยกไว้สำหรับวางเตาผิงไฟและเตียงเตาเพื่อให้ความอบอุ่น

ไม่ว่าเขาจะจริงใจเพียงใดข้าก็ไม่กล้าไว้วางใจ เจ้าสำนักจินอาจเป็นคนดี แต่ถ้ายานันไม่ได้ผ่านการตรวจสอบก่อน ข้าก็ไม่กล้าใช้"

เดิมทีผิงอวี่ก็รู้สึกถึงความโกรธเกรี้ยวในใจก่อนหน้านี้ลดลงไป ไม่น้อยแล้ว แต่พอได้ยินนางบอกว่า 'เจ้าสำนักจินอาจเป็นคนดี' ก็รู้สึก รวดร้าวใจขึ้นมาอีก จึงประชดประชัน "เจ้าเอายาถอนพิษที่อุตสาหกรรมให้ กับตัวตลอดทางมารักษาเขา ก็แสดงว่าไว้วางใจเขาแล้วนี่ ไยต้องพูดถึงเรื่อง ไว้วางใจหรือไม่ไว้วางใจกันอีก"

ฟุหลันหยากระตุกมปาก "เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืน ไม่ว่าใคร ก็คงไม่อาจนึกดูดาบปล่อยให้คนตายโดยไม่ช่วยเหลือนั่น ข้าช่วยเขา เป็นเรื่องของคุณธรรม ไม่เกี่ยวกับเรื่องไว้วางใจหรือไม่ไว้วางใจเสียหน่อย เขา ไม่ได้มีความมุ่งหมายใดที่ดีไป แล้วถ้าเขาเป็นคนดีจริงๆ หากต้องตายไป มิเท่ากับตายอย่างไม่เป็นธรรมหรือ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าข้าเองก็ไม่ได้เชื่อมั่น ในตัวยาถอนพิษ คิดแค่ว่าลองใช้ดู เผื่อจะช่วยชีวิตเขาได้เท่านั้นเอง"

ผิงอวี่นิ่งอึ้ง ผ่านไปครู่หนึ่งจึงพูดขึ้นว่า "เหตุใดเจ้าจึงกล้าใช้ยาของ ท่านหมอลิวเล่า ไม่กลัวข้าจะวางยาเจ้าหรือ"

ฟุหลันหยามองปลายเตียง สีหน้าประหลาดใจ ข้ามีทางเลือกด้วยหรือ ไม่ต้องพูดถึงเลยว่าอาหารสามมื้อต่อวันล้วนต้องให้เขาจัดมาให้ ตอนที่อยู่ร่วมห้องกันทุกวัน ผิงอวี่ย่อมมีโอกาสเป็นร้อยเป็นพันครั้งที่จะลงมือ

"ถ้าพวกท่านจะทำร้ายข้า ก็คงลงมือไปแล้วตั้งแต่ตอนที่อยู่เมืองชวี่จิ้ง ไยต้องรอจนพบเจอศัตรูร้ายกาจมากมายเช่นนี้แล้วค่อยแสร้งลงมือด้วยเล่า" นางเงยหน้าขึ้นมองออกไปนอกหน้าต่าง "ลองถามใจข้าเองดูแล้ว ยามนี้ นอกจากได้ทำผิง ข้าก็ไม่กล้าไว้วางใจใครทั้งสิ้น"

อันที่จริงยังมีอีกประโยคที่นางไม่ได้พูดออกมา...

ผิงอวี่ไม่เคยปิดบังท่าที่รังเกียจที่มีต่อข้ามาก่อน ดังนั้นย่อมไม่คิดจะหาทางหลอกลวงข้าเพื่อให้เชื่อใจเป็นแน่ เนื่องจากเขาทำทุกสิ่งอย่างเปิดเผยเช่นนั้น นางจึงไม่จำเป็นต้องคอยระแวดระวังอยู่ตลอดเวลา

อย่างเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดเมื่อสักครู่นี้ ไม่เพียงแค่ว่าบุกรุกเข้ามาทำท่าโมโหโกรธาเกรี้ยวเท่านั้น แต่ยังเอาดาบมาขู่ ร่ำว่าจะสังหารแม่หมของนางอีกด้วย เห็นได้ชัดว่ากลัวนางจะมีความรู้สึกดีๆ ให้กับเขา

ผิงอวี่ได้ยินคำพูดนี้ก็ยั้งนิ่งไม่พูดอะไรอยู่เป็นนาน คำพูดของนางประหนึ่งสายลมแผ่วเบาพัดพาเข้าสู่ในอก เพียงครู่เดียวก็หอบเอาความหงุดหงิดกลัดกลุ้มที่สะสมอยู่ในใจของเขามาให้กระจัดกระจายไปได้ไม่น้อย

น้ำเสียงของนางยังแฝงด้วยความเย็นชาเรียบเฉย เขาจึงรู้ว่าการกระทำของตนเองเมื่อครู่นี้ทำให้นางเจ็บแค้นเสียแล้ว จึงอดจะนึกเสียใจไม่ได้

ยิ่งมาถึงสิ่งที่ตนเองจะทำต่อไปก็ใจหายวาบตันที่ ถ้าบังคับจะค้นตัวนางให้ได้ จะไม่กลายเป็นทำให้นางรังเกียจเขาหนักขึ้นอีกหรือ

เขาย่อมไม่กลัวว่านางจะรังเกียจ แต่ถ้านางเกิดรู้สึกขยะแขยงในตัวเขา เพราะเรื่องนี้ ระหว่างการเดินทางต่อจากนี้ นางคงไม่ยอมให้ความร่วมมืออีกต่อไป นั่นจะไม่ยิ่งยุ่งยากมากกว่าเดิมหรือ

โฉนต้องบีบให้นางสิ้นไร้หนทางด้วยแล้ว

คิดมาถึงตรงนี้ก็เขาก็ทำเป็นกระแอมกระไอ แล้วเดินออกมาช้าๆ จากด้านหลังเตียง

พูลันหย่าได้ยินเสียงเขาเดินออกมาก็รู้ว่าต้องลุกแล้ว แต่เรื่อง

เมื่อคืนทำให้นางรู้สึกเหน็ดเหนื่อยมากเกินไป ประกอบกับเมื่อครูนี้นึกถึงอดีตจวนตลกตกใจ เวลานี้สองขาจึงอ่อนยวบ จำต้องนั่งอยู่ที่เตียงอีกครู่หนึ่ง รอจนอาการวิงเวียนค่อยๆ ดีขึ้นบ้างก็เห็นผิงอวีเดินมา นางจึงเฝ้าปากเอ่ยว่า "ขอภัยด้วย ข้ารู้สึกไม่ค่อยสบาย ลูกไม่ขึ้นจริงๆ ถ้าได้ทำผิงอยากให้ข้าลุกขึ้นก็โปรดให้ข้านั่งพักสักครู่เถอะ"

ผิงอวีเห็นสีหน้าของนางดูซีดขาวอยู่บ้าง ความรู้สึกเสียใจที่มีอยู่เดิมก็ยิ่งทวี เขาจึงวางสีหน้าไม่ถูกอยู่บ้าง แล้วบอกให้นางนั่งลง มองดูนางพลางพูดขึ้นว่า "ข้าขอถามเจ้าอีกครั้ง ในตัวเจ้ายังเก็บซ่อนสิ่งอื่นไว้อีกหรือไม่"

ตลอดมาฟู่หลันหย่าเป็นคนที่ไม่อ่านความคิดคนได้จากน้ำเสียง พอได้ยินเขาถามเช่นนี้ก็ตกใจ

แม้ไม่ทราบสาเหตุใดๆ ผิงอวีจึงยอมปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไป แต่นางไม่ยอมพลาดโอกาสอันหาได้ยากนี้แน่ๆ จึงรีบส่ายหน้า "ของทั้งสองสิ่งเป็นของที่ท่านแม่ทิ้งไว้ให้ ข้าหวังแน่มากจึงได้แอบซ่อนไว้ นอกจากสองสิ่งนี้แล้วก็ไม่ได้ซ่อนสิ่งใดไว้อีก" นางพยายามพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังอย่างที่สุด

ผิงอวีจึงมองนาง ผ่านไปพักใหญ่จึงค่อยพยักหน้า "ก็ได้ ข้าจะลองเชื่อเจ้าอีกสักครั้ง ถ้ามีคราวหน้าอีก ข้าไม่ปล่อยเจ้าแน่ ตอนนี้ข้ายังมีเรื่องอื่นต้องไปทำ รอให้ข้ากลับมาคืนนี้ก่อน ยังมีเรื่องจะถามจากเจ้าอีก เจ้าควรรู้ไว้ว่าถ้าอยากจะสืบให้รู้โดยเร็วว่าเหตุใดนิกายเงินหมัวและกลุ่มอื่นๆ ถึงได้จ้องจะเล่นงานเจ้า ทางที่ดีเจ้าควรบอกทุกอย่างกับข้าโดยไม่ปิดบังอำพราง และอย่าได้หาทางเล่นลูกไม้ก็เป็นอันขาด"

ฟูหลันหย่าเป็นคนฉลาดหลักแหลม นางยอมฟังความนัยจากคำพูดของเขาออก จากเมื่อก่อนที่เฝ้าแต่บอกว่าอยากเล่นงานสำนักบูรพา เทบแย่งกลับเปลี่ยนเป็นอยากสืบหาสาเหตุที่คนเหล่านั้นจึงจะเล่นงานนาง

ฟูหลันหย่าประหลาดใจ หรือเพราะผิงอวี่เองก็พลาดทำให้ภิกษุเงินห่มวหลายต่อหลายครั้ง เขาจึงพลอยเกลียดภิกษุเงินห่มวไปด้วยอย่างนั้นหรือ อืม ดูจากนิสัยของเขาแล้วก็ไม่ใช่ว่าจะเป็นไปได้

แม้ไม่รู้ว่าการเปลี่ยนแปลงนี้เกิดจากสาเหตุใด แต่ในเมื่อเขายอมทำมากกว่าการหาทางจับผิดเพื่อเล่นงานหวังหลัง มาเป็นการสืบสวนเรื่องของคนเหล่านั้นที่อาจจะเล่นงานนางแทน สำหรับนางที่ตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากตอนนี้ นับว่ามีแต่ข้อดีทั้งสิ้น

คิดได้เช่นนี้ ความรู้สึกเคียดแค้นเมื่อครู่ที่จู่ๆ ถูกเขาอาละวาดใส่ก็ลดลงไปไม่น้อย นางรีบพยักหน้าแล้วยิ้มน้อยๆ "ได้เท่าผิงวางใจเถอะ ข้าจะไม่ปิดบังเรื่องใดอีก"

ผิงอวี่มองดูฟูหลันหย่าเสียบๆ อยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงเดินออกห่างจากข้างเตียงไปที่หน้าประตู เปิดประตูเดินออกจากห้องไป

แม่นมหลินยืนกระสับกระส่ายอยู่หน้าประตู ได้ยินผิงอวี่ออกมาแล้ว ก็ตกใจจนรีบยืนหลบเข้าข้างทาง

ผิงอวี่เดินผ่านนางไป ไม่หันมามองด้วยซ้ำ

ตอนแรกแม่นมหลินยังไม่กล้าทำอะไรุ่มบ่าม รอจนผิงอวี่เดินออกไปจนพ้นเรือนแล้ว นางจึงค่อยวิ่งเข้าไปในห้องอย่างร้อนใจ ในใจว่าวันนี้คงไม่รู้เลยว่าเมื่อครู่ตอนที่อยู่ในห้องผิงอวี่ได้ทุบตีหรือด่าทออะไรคุณหนู

ของนางบ้าง หรือเขาจะ...

แต่พอแม่นมหลินเงยหน้าขึ้นมองก็เห็นฟูลันหยานั่งอยู่ที่ขอบเตียงอย่างเรียบร้อย แม้สีหน้าจะไม่ค่อยดีนัก ทว่าไม่ได้ดูโกรธซึ่งหรือเจ็บซ้ำใจ นางจึงรีบเดินเข้าไปหา มองสำรวจอีกฝ่ายอย่างละเอียด แล้วเอ่ยขึ้นอย่างระมัดระวัง "คุณหนู เมื่อครู่นี้ได้ทำผิดเขา..."

ฟูลันหยาส่ายหน้าด้วยท่าทางเหน็ดเหนื่อย ปลอบนางด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "เขาถามข้าสองสามเรื่องเท่านั้น ไม่ได้ทำอะไรเลย"

แม่นมหลินเห็นเสื้อผ้าฟูลันหยายังเรียบร้อยดี และไม่เหมือนพยายามข่มกลั่นความเจ็บใจไว้ก็วางใจ แต่ทว่าถึงท่าทางเกรี้ยวกราดของผิงอวี่เมื่อครู่ตอนที่เข้ามาในห้องก็ยังตกใจไม่หาย "ได้ทำผิดไม่ซ้ำก็ใช้เอาความที่คุณหนูแอบซ่อนของไว้กับตัวแล้วหรือเจ้าคะ"

ฟูลันหยาเหน็ดเหนื่อยทั้งกายใจนานแล้วจึงล้มตัวลงนอนหลับตาตอบไปว่า "คงระงับไว้ชั่วคราวไม่สืบสาวราวเรื่องแล้ว แม่นมเองก็เหนื่อยมิใช่หรือ ในเมื่อเขาไปแล้ว แม่นมก็นอนพักผ่อนกับข้าสักพักเถอะ"

ใครเลยจะรู้ สองนายบ่าวเพิ่งล้มตัวลงนอนได้ไม่นานก็มีคนรับใช้มาแจ้งที่ด้านนอก "คุณชายมีคำสั่งมา บอกว่าที่เรือนหลังนี้ยังมีพิษงูหลงเหลืออยู่ จึงให้พวกบ่าวมาพาท่านทั้งสองไปพักเรือนที่อยู่ด้านข้าง ตอนนี้จัดเตรียมเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านทั้งสองย้ายไปพักอีกเรือนด้วย"

ฟูลันหยากับแม่นมหลินแปลกใจมาก แม้ก่อนหน้านี้ภายในลานเรือนจะละอะเจอะจนมีสภาพดูไม่ได้ แต่ตอนนี้เก็บกวาดจนสะอาดเรียบร้อย แทบไม่เกี่ยวอะไรกับภายในห้องพักเลย ทุกอย่างยังเรียบร้อยดี เหตุใดจึงต้องเปลี่ยนเรือนที่พักด้วยเล่า แต่ในเมื่อเป็นคำสั่งของผิงอวี่ พวกนางก็ไม่กล้า

ต่อรอง จึงเก็บเสื้อผ้าขาวของที่น่าติดตัวมา แล้วเดินตามคนรับใช้ไปยัง
เรือนเล็กๆ อีกแห่งหนึ่ง

พอเข้ามาในเรือน เห็นบนเตียงเปลี่ยนผ้าปูนอนใหม่เอี่ยม สองนาย
บ่าวเหน็ดเหนื่อยจึงไม่คิดอะไรให้มาก เก็บข้าวของเรียบร้อยแล้วก็เข้านอน

ผิงอวี่มาถึงห้องหนังสือนอก หลีโยวกำลังนั่งเขียนจดหมายอยู่
หลังโต๊ะ

เห็นเขามาหา หลีโยวก็วางพู่กันลง ยิ้มให้แล้วว่า "ไม่เห็นหน้าเจ้า
ตั้งแต่เช้าแล้ว ไปที่ใดมา"

พูดจบหลีโยวเห็นสีหน้าผิงอวี่แม้จะไม่ได้ยิ้มแต่ก็ดูอ่อนโยนลงมาก
จึงมองเขาด้วยความแปลกใจ "เจ้าดื่มสุราเคล้านารีในหอฉนิกามา
หรือไร ตอนที่ออกไปยังหน้าดำคร่ำเครียดแทบดูไม่ได้ ตอนนี้นักกลับ
หน้าจะรื่นเริงอย่างนั้น"

ผิงอวี่กลับมาตีหน้าขมขื่นดังเดิม นึกหน้าเอ่ยว่า "ตอนนี้ยังมีเรื่องสำคัญ
ต้องทำ ไม่มีเวลามาตีฝีปากกับเจ้า"

พูดจบก็สั่งให้คนรับใช้เรียกตัวพวกสวี่เฮ้อเข้ามา แล้วเริ่มสอบถาม
สิ่งที่ผู้คุมกุ๊กซ่ายเปิดปากสารภาพเมื่อคืนอย่างละเอียด

43

พอสวี่เห่กับหลินเหวียนเข้ามา ผิงอวี่ก็ถามว่า "เมื่อคืนสอบสวน
ได้ความอะไรมาบ้าง"

สวี่เห่หยิบกระดาษจดบันทึกหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ แล้วยื่นส่งให้
ผิงอวี่ "ผู้คุมภูกุ้ยชายเจ้าเล่ห์กลับกลอกนัก คอยพูดลวงพวกข้าบ่อย พอ
ลงทัณฑ์ทรมานแล้วจึงค่อยรู้จักอ่อนข้อลงบ้าง แต่น่าเสียดาย เพิ่งจะ
เริ่มสอบก็ถูกฝูงงูของนิกายเงินหมัวก่อกวนเข้าเสียก่อน จึงไม่ทันได้
สอบสวนต่อขอรับ"

ผิงอวี่รับกระดาษปึกนั้นมา กวาดตาอ่านคร่าวๆ ทั้งหมด หัวคิ้วก็
ขมวดมุ่น

สวี่เห่เหลือบเห็นสีหน้าผิงอวี่ก็รับรายงานต่อ "ตามที่คุณคุมภูกุ้ย
ให้การ เหตุที่พวกเขานิกายเงินหมัวต้องการจะจับตัวบุตรขุนนางต้องโทษ
ให้ได้ก็เพราะในมือพวกเขามีของสิ่งหนึ่ง ถ้าขาดบุตรขุนนางต้องโทษ

ในฐานะตัวเร่งยาไป ของสิ่งนั้นก็เท่ากับเป็นเพียงเศษเหล็กเท่านั้น ตามที่นางบอกมา ถ้าอยากจะทำให้งานสิ่งนั้นให้เกิดประโยชน์สูงสุด จะต้องหาสิ่งต่างๆ ที่เหลือมาให้ครบ แต่น่าเสียดาย เพราะการต่อสู้ของเลือดเมื่อยี่สิบปีก่อน ทำให้ของสิ่งนั้นโชคร้ายถูกแบ่งออกเป็นห้าส่วน นอกจากส่วนที่หวังหลังและนิกายเงินหมัวยังชิงมาได้ฝ่ายละส่วนแล้ว ที่เหลืออีกสามส่วนกลับไม่รู้ว่ตกไปอยู่ในมือของผู้ใดบ้าง"

"ยี่สิบปีก่อน? การต่อสู้ของเลือด?" หลีโยวรู้เรื่องราวต่างๆ ในยุทธภพละเอียดลอออย่างยิ่ง ทว่าไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน จึงงงจนไม่รู้เห็นอะไรได้ไปชั่วขณะ "นางบอกหรือไม่ว่าเอาสิ่งนี้มารวมกันเพื่อจะใช้ทำอะไร"

สวีเฮ่อส่ายหน้า เอ่ยว่า "ตอนนั้นแม้ว่านางจะถูกทรمان แต่กลับยื่นกรานว่าหวังหลังเองก็รู้เรื่องไม่น้อยไปกว่านาง ให้ข้าน้อยมาเรียนได้เท่าว่าแทนที่จะมาบีบคั้นเข้ากับนิกายเงินหมัว มิสู้ให้ท่านคิดหาทางว่าจะเล่นงานไ้แก่หวังหลังอย่างไรเสียดีกว่า เขานั้นแหละที่เป็นตัวการที่แท้จริง เวลานั้นข้าน้อยกำลังทรมานเพื่อจะสอบสวนเอาความต่อ ผู่งูของนิกายเงินหมัวก็นุกเข้ามาในลานเรือนพอดี"

แล้วรายงานอีกว่า "ได้เท่า คำให้การของผู้คุมกฏซ้ายทั้งหมด ข้าน้อยคัดลอกลงในกระดาษแล้ว"

ฝั่งอู๋นึ่งเงียบอดใจหนึ่ง นำกระดาษไปวางไว้บนโต๊ะ มองดูพวกเขาพลางเอ่ยว่า "ข้าเข้าใจแล้ว เมื่อคืนเหน็ดเหนื่อยกันมาก พวกเจ้าไปพักผ่อนก่อน เรื่องอื่นค่อยมาหารือกันภายหลัง"

"ขอรับ" ทั้งสองถอยออกจากห้องไป

หลีโยวลุกขึ้นยืน เอามือไพล่หลังเดินกลับไปกลับมาในห้อง

หลายก้าว แล้วหันไปมองผิงอวี่อย่างงุนงงสงสัย "ของใดกันที่ชักนำให้คนมากมายเพียงนี้มาแอ่ง คำพูดนางจริงก็ส่วนเท็จก็ส่วนกันแน่"

ผิงอวี่นั่งเงียบนานเป็นพักใหญ่ แล้วจึงพูดขึ้น "ไม่ว่าจริงหรือเท็จระหว่างการเดินทางครั้งนี้ คนหลายกลุ่มที่ปรากฏตัวออกมาสร้างความเดือดร้อนให้บุตรขุนนางต้องโทษก็มีเรื่องเท็จแน่นอน นอกจากสำนักบุรพากับนิกายเงินห่มแล้วยังมีพรรคตงเจียว ดูจากสถานการณ์ในตอนนี้อย่างไรต่อไปจะยังมีอีกหลายกลุ่มปรากฏตัวออกมาอีก"

พอนึกถึงเต็งอันอี่ จู่ๆ ความคิดหนึ่งก็ผุดขึ้นในใจผิงอวี่ ที่เต็งอันอี่สามารถโน้มน้าวให้พรรคตงเจียวร่วมมือกับเขาวางกับดักได้ คงเป็นเพราะในมือเขาเองก็มี 'สิ่งล้ำค่า' ด้วยใช่หรือไม่ มิเช่นนั้นจะอธิบายการกระทำของเขาตลอดการเดินทางครั้งนี้ได้อย่างไร

แต่ผิงอวี่ก็รู้ว่าแม้ทั้งหลัโยวและตัวเขาเองจะมีแหล่งข่าวที่กว้างและหลากหลายซับซ้อน ทว่ากลับไม่เคยได้รับรู้เรื่องที่ชาวยุทธเรียกว่า 'การต่อสู้ของเลือดเมื่อยี่สิบปีก่อน' เลย อีกทั้งพรรคตงเจียวและพรรคอื่นๆ ก็หายหน้าไปจากยุทธภพยาวนานถึงยี่สิบปีแล้ว ดูจากอายุของเต็งอันอี่อีกฝ่ายไปลองรู้ข่าวลือกลับอันเก่าแก่นี้มาจากที่ใดกันแน่

จู่ๆ หลัโยวก็นึกอะไรขึ้นมาได้จึงหยุดเดิน บอกด้วยท่าทางครุ่นคิด "มาลองคิดดู ถ้าสิ่งที่ผู้คุมกฏซ่ายพูดมาเป็นความจริง การที่พรรคตงเจียวยอมปรากฏตัวขึ้นในยุทธภพอีกครั้ง อยู่ห่างไกลกันนับพันหลี่ยังอุตส่าห์มาระรานบุตรขุนนางต้องโทษ เป็นไปได้มากที่ในมือพวกเขาจะมีสิ่งล้ำค่าหายากนั้นอยู่สักชิ้น ที่น่าแปลกก็คือเต็งอันอี่ใช้วิธีการใดจึงยุให้พรรคตงเจียวมาร่วมมือด้วยได้ เจ้าวาคนจำพวกคุณชายชั้นสูงอย่างเขา จู่ๆ

มาร่วมมือกับคนในยุทธภพ ที่แท้มีความมุ่งหมายใดกันแน่"

ผิงอวี่หวนนึกถึงเหตุการณ์ที่พรรคตงเจียวบุกจูโจมโรงเตี๊ยมคีนั่น หยิบกระดาดขี้ก้นนั้นออกมาทางออกอ่านอีกครั้งพลางว่า "ไม่ว่าเขาคิดจะฉวยโอกาสช่วงซุลมุน หรือตัวเขาเองก็มีของล้ำค่าอยู่ในมือด้วยส่วนหนึ่ง คราวก่อนเจ้าก็เคยบอกมิใช่หรือ แม้พรรคตงเจียวจะแทบไม่ปรากฏตัวออกมา แต่ในอดีตก็ขึ้นชื่อเรื่องความโหดเหี้ยมอำมหิต ไม่มีเรื่องชั่วใดที่ไม่เคยทำ ดูจากที่พวกเขามีกำลังกล้าแข็งถึงเพียงนี้ ย่อมไม่น่าจะยอมให้ใครมาสั่งการได้ตั้งใจ แต่ตอนที่จูโจมโรงเตี๊ยมคีนั่น พอเหล่าชาวพรรคตงเจียวถูกจับได้ก็ล้วนมีอาการพิษกำเริบจนตายกันหมด ไม่เหลือผู้ใดรอดชีวิตแม้แต่รายเดียว แต่องครักษ์ได้บังคับบัญชาของเต็งอันอีกจากจวนหย่งอันโหวกลับไม่ได้รับบาดเจ็บแม้แต่น้อย จากเรื่องนี้จะเห็นได้ว่าพรรคตงเจียวกลายเป็นหมากในมือของเต็งอันอยู่แล้วตั้งแต่แรก ส่วนจะเป็นด้วยเหตุผลกลใดกลับไม่อาจรู้ได้ แต่พอจะสรุปได้ว่าของสิ่งนั้นอาจตกมาถึงมือเต็งอันอยู่แล้วก็เป็นได้"

"เจ้าจะบอกว่าเต็งอันก็มีของสิ่งนั้นด้วย?" หลี่ไยรย่นถามอย่างประหลาดใจ ตลอดมาเขามักรู้ใจผิงอวี่ เพียงชั่วพริบตาจึงนึกออกถึงความซับซ้อนซ่อนเงื่อนของเรื่องนี้ได้อย่างกระจ่างแจ้ง

ผิงอวี่ยกมูมปาก ทั้งกระดาดกลับลงไปบนโต๊ะ เอนหลังพิงพนักเก้าอี้แล้วเอ่ยว่า "ไม่ว่าในมือเขามีของสิ่งนั้นก็ส่วนกันแน่ ถ้ามีอยู่ส่วนหนึ่งก่อนแล้วตั้งแต่ก่อนจะได้แรงสนับสนุนจากพรรคตงเจียว รวมกับส่วนหนึ่งที่ได้จากพรรคตงเจียว เช่นนั้นก็มีส่วนแล้ว หรือต่อให้เพิ่งได้ขึ้นแรกมาจากพรรคตงเจียว เพื่อจะได้ครอบครองส่วนอื่นๆ ที่เหลือ ต่อไปเกินครึ่ง

เขาจะต้องขอติดตามไปด้วย ย่อมไม่ยอมมรามืออย่างแน่นอน"

หลิวเคาะลิ้นพลางกล่าวว่า "มองไม่ออกเลยว่าตั้งอันนี้ผู้มีท่าทาง
ดุคุณชายผู้สง่างามอบอุ่นอ่อนโยนเรียบร้อยมีมารยาท แท้ที่จริงกลับ
เจ้าเล่ห์เพทุบายไม่เบาเลยทีเดียว"

ดูเหมือนเขาจะนึกอะไรขึ้นได้อีก จึงทอดถอนใจล้ายแส้งทำ "ผิงอวี่
เจ้าว่าหลายปีมานี้ ในเมืองหลวงมีคนขึ้นสูงจากตระกูลใดบ้างที่ไม่ได้
ยึดถือตั้งอันนี้เป็นแบบอย่างอันดีงามไว้สั่งสอนบุตรหลาน ต่างพากัน
บอกว่าเขาทั้งอ่อนโยนและโอบอ้อมอารี สง่างามสุภาพน่าเทิดทูน เรียกได้ว่า
เป็นต้นแบบของลูกหลานแห่งเมืองหลวง โดยเฉพาะผู้อาวุโสตระกูลซ้ำ
มักชอบเอาเข้าไปเปรียบกับเจ้าหนุ่มนั่น บอกว่าที่เหมือนกันก็แค่เป็น
บุตรหลานบ้านแม่ทัพ แต่หลานของนางกลับไม่อ่อนน้อมมีวินัย ทำตัว
ไม่ต่างจากลิงค่าง ส่วนตั้งอันนั้นตั้งงามราวกับเทพบุตรบนฟ้าที่หาไม่ได้
ในใต้หล้า"

ผิงอวี่เหลือบมองหลิว แม้หน้าเสียงจะมีแววกระทืบกระเทียบอยู่บ้าง
แต่สีหน้าอีกฝ่ายกลับไม่ดูเหมือนขุ่นใจ เขาจึงชวนนึกถึงสุหยินผู้เฒ่าผู้เป็น
มารดาของอวิ้นหยางป้อ แม้คนผู้นั้นจะขี้โมโหอยู่บ้าง แต่ก็รักใคร่เอ็นดู
หลานชายคนรองอย่างหลิวมากที่สุดในฐานะที่รู้ว่าที่อีกฝ่ายพูดเช่นนั้นก็จะ
เข้าท่ายาผู้ชราของตนเองเท่านั้น

หลิววยังพูดต่อ "แต่จะว่าไปก็แปลก ตั้งแต่ได้รู้จักตั้งอันนี้ ข้าก็รู้สึก
ไม่ถูกชะตากับเจ้านี่เลย เรื่องตอนยังเด็กก็ช่างเถอะ ข้าจำได้ว่ามีอยู่ปีหนึ่ง
ที่เขาล้มป่วยหนัก ต้องนอนซมกับเตียงอยู่นานสามเดือน พอหายดีแล้ว
กลับดูผิดแปลกไปจากเดิมไม่น้อย ไม่ต้องพูดถึงเรื่องอื่น พอพวกเรา

เหล่าคุณชายมารวมตัวกันเล่นเตะลูกหนังหรือขี่ม้า มีครววโด้บ้างที่ไม่เล่นกัน อย่างสนุกสุดเหวี่ยง มีเพียงเขาที่วางท่าเคร่งขรึมเกินวัยตั้งแต่อายุยังน้อย คอยระวังตัวสำรวมกายวาจาอยู่ตลอดเวลา รวากับเกรงว่าใครจะจับผิดเขา ได้อย่างไรอย่างนั้น ข้าเห็นแล้วยังเหนื่อยแทน"

ผิงอวี่ไม่พูดอะไร ตอนเด็กๆ แม้เขาจะได้เล่นสนุกกับลูกหลานบ้านสกุลเต็งอยู่บ่อยครั้ง แต่เต็งอันก็กลับขึ้นชอบการอ่านหนังสือและบทกวี ไม่เหมือนเขาที่ชอบควงหกอกรำกระบอง ไม่เคยเกียจคร้านหย่อนยาน แม้สักชั่วครู่เดียว ดังนั้นเขาจึงได้เล่นกับบุตรคนโตกับคนที่สามมากกว่า

ส่วนเรื่องเต็งอันก็ล้มป่วยตามที่หลี่โยวพูดถึง เขาก็พอจะมีภาพจำอยู่บ้าง จำได้ว่าหลังจากเต็งอันก็หายป่วยไม่นาน ทางบ้านของผิงอวี่ก็เกิดเรื่องขึ้น กระทั่งผ่านไปสามปีได้กลับมาจากเมืองเซียนฝู สองตระกูลก็เลิกไปมาหาสู่กันแล้ว จึงไม่ทราบว่าจะจนถึงบัดนี้เต็งอันก็ว่างตัวเช่นไร

หลี่โยวได้แต่พูดคนเดียวอยู่สักพัก พอเห็นผิงอวี่ไม่ได้ตอบก็คิดว่าคงวนนึกถึงตอนที่ถูกเนรเทศในอดีต เกรงว่าเขาจะไม่พอใจจึงรีบกระแอมกระไอ แล้วเปลี่ยนเรื่องคุยอย่างแนบเนียน "คำให้การของผู้คุมกฏซ้ายตรงกับที่เจ้าคาดเดาไว้ก่อนหน้านี้พอดี หวังหลังจากกำลังตามหานางจริงๆ เขาอาศัยอำนาจอันมากมายของสำนักบูรพา ทางหนึ่งใช้พู่หลันหย่า เป็นเหยื่อล่อ อีกทางก็ล่อให้พรรคตงเจียวกับสำนักพรรคอื่นๆ ทอยออกจากถ้ำ จุดมุ่งหมายก็เพื่อฉกฉวยเอา 'สิ่งล้ำค่า' ชิ้นอื่นๆ ที่เหลือไปจากมือของพวกเขา เพียงแต่ข้ายังไม่เข้าใจว่าเย่สิบปีก่อนบุตรของฟู่ปิงยังไม่เกิด เหตุใดพวกหวังหลังจึงมั่นใจนักว่าจะใช้ตัวนางเป็น 'ตัวเร่งยา' ได้"

ผิงอวี่ดวงตาหฤตมอ่งที่โตะ สีหน้าดูสับสน "เรื่องนี้ข้าเองก็แปลกใจ

เช่นกัน"

ทั้งสองต่างตกอยู่ในภวังค์ความคิด เน้นนานมิได้พูดจากัน

นอกห้องมีเสียงจักจั่นแว่วมาเป็นพักๆ ทว่าในห้องกลับเงียบกริบ จนแทบได้ยินเสียงเข็มตก

ผ่านไปนานเหลือยาก็เอยทำลายความเงียบ "ถ้าหากสิ่งที่คุณมกุชฎาย ว่าจะมาไม่ผิด ของสำคัญชิ้นนั้นถูกแบ่งออกเป็นห้าส่วนตั้งแต่ตอนนั้น แล้ว ตกอยู่ในมือของกลุ่มต่างๆ หากเป็นเช่นนั้น นอกจากกลุ่มต่างๆ ที่ได้ ปรากฏตัวออกมาแล้ว อีกสองสามกลุ่มที่เหลือซึ่งครอบครอง 'สิ่งล้ำค่า' ชิ้นอื่นๆ ก็จะพากันทยอยออกมาหาถึงที่ นอกจากนี้ข้ายังมีลางสังหรณ์ ว่าหากเรื่องนี้ชักนำคนจำนวนมากเพียงนี้ให้พากันมาแย่งแย่ง สิ่งล้ำค่านั้น ก็จะต้องเป็นสิ่งที่ให้คุณอย่างใหญ่หลวง ถ้าผู้คนในยุทธภพล่วงรู้เข้า แม้แต่คนที่ไม่มีสิ่งล้ำค่าแม้แต่ชิ้นเดียวก็ยังยากรับรองว่าจะไม่สอหดทำ เข้ามาขอมีส่วนร่วมด้วย"

พูดจบก็ยิ้มเอย่ว่า "ได้เท่าผิง หนทางข้างหน้าเต็มไปด้วยอันตราย แต่ใครเล่าให้พวกเรานับถือเป็นพี่น้องกัน ดังนั้นข้าจะยอมเดินทาง กลับไปเมืองหลวงกับพวกเจ้าด้วยก็แล้วกัน เหตุใดทำสายตาเช่นนั้น เจ้าก็คิดเสียว่าข้ายอมลงมาลุยน้ำขุ่นนี้ด้วยก็ได้ อย่าลืมนสิ น้องชายของข้า ยังอยู่ในกำมือเจ้า"

ผิงอ้อทั้งฉุนโกรธทั้งรู้สึกที่น่าขัน "เจ้าพูดเองเออเองหมดแล้วนี่ ข้าจะไปพูดอันใดได้"

เหลือยวแสวงตีหน้าขีมีพลางส่ายหน้า "ข้ารู้ว่าตลอดมาเจ้าจะ ทำการใดล้วนเจียบขาดไม่ลังเล เกินครึ่งคงจะเตรียมการไว้แล้ว แต่ผู้คน

ในยุทธภพเหล่านี้เจ้าเล่ห์เพทุบาย แตกต่างจากพวกที่ตั้งหน้าตั้งตา
หลอกลวงกันจนระแวงกันเองในราชสำนัก ข้าคลุกคลีกับคนเหล่านี้
มาหลายปี คิดๆ แล้วก็รู้ต้นลึกหนาบางด้านนี้มากกว่าเจ้าอยู่ข้าง
นอกจากนี้จากคำให้การของผู้คุมภูซำย หากวันใดสิ่งล้ำค่านั้นมา
รวมกัน จะต้องเกิดผลลัพธ์อันน่าพรั่นพรึง หากตกอยู่ในกำมือคนต่ำช้า
เยี่ยงหวังหลัง จะมิน่ากังวลหรือว่าอาจเกิดเหตุการณ์ล่มบ้านล่มเมืองขึ้นได้
ตั้งแต่ฮ่องเต้องค์ใหม่ขึ้นครองบัลลังก์มา หวังหลังได้ตำแหน่งชั้นที่ใหญ่
ผู้รักษาพระราชลัญจกร เวลาเพียงไม่นาน เจ้าเฒ่านี้ก็เอื้อมมือเข้าไป
แทรกแซงในสภาขุนนางเรียบร้อยแล้ว วันๆ ใช้อำนาจพลิกเปลี่ยนทุกสิ่ง
กลับไปกลับมาตามอำเภอใจ จนทั้งในและนอกราชสำนักต่างสับสน
วุ่นวายไปหมด รวากับปกคลุมด้วยหมอกร้ายไออัปมงคล ฝ่ายฮ่องเต้ก็
ลุ่มหลงมัวเมา เอาแต่จะหลอมยาแสงหาหนทางแห่งเซียน ไม่สนใจ
ราชกิจใดๆ ข้าว่าอีกไม่นานผู้ครองได้หล้านี้ก็จะเปลี่ยนเป็นแซ่หวังก็เป็นได้"
ผิงอวี๋มองเขา สีหน้าเหมือนจะยิ้ม "เจ้ากล้าพูดเสียจริงนะ"

"ทำไมรี" หลีโย่วจ้องมองเขา "ได้ทำผิงยังจะกล้าโยนข้าเข้าคุกหลวง
หรือไร เจ้าเองก็รู้อยู่แก่ใจชัดแจ้งแล้ว มิเช่นนั้นจะร้อนใจหาทางจับผิด
หวังหลังถึงเพียงนี้เสียหรือ"

ผิงอวี๋ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็ตัดสินใจได้ หยิบกระดาษเขียนคำให้การ
ยัดใส่อกเสื้อแล้วแสร้งมองหลีโย่วด้วยสายตาหยันๆ "เมื่อคืนเจ้าก็เผชิญหน้า
กับนิกายเงินหมัวมาแล้วนี่ เช่นนั้นก็อย่าหาว่าข้าไม่เตือน เจ้าจะเข้ามา
ร่วมด้วยก็มาเถอะ ถึงตอนนั้นถ้าถูกตีจนล้มก็อย่ามาร้องให้ชอกกลับ
เมืองหลวงไปหาท่านย่าของเจ้าก็แล้วกัน"

"เพีย!" หลีโยวฉวนโกรธจนคิ้วชี้ขึ้น เดินเข้ามาชกหมัดหนึ่ง "ดูแล้ว ใจหนูมออย่างเจ้าคงไม่ได้รับการสั่งสอนจากข้านานเกินไปแล้ว ถึงกับกล้าพูดจาเหลวไหลเช่นนี้!"

ผิงอวี่เอี้ยวตัวหลบ แล้วถีบใส่หน้าแข้งหลีโยวฉวนหนึ่งพลางร้องด่า "เห็นชัดๆ อยู่แล้วว่าใครสอนใครกันแน่"

พอทั้งสองบอกจะลงมือก็ลงมือทันที ตีกันในห้องหนึ่งสี่อู่นวายเป็นพัลวัน จนกระทั่งจินหย่งกับเหล่าผู้อาวุโสมาขอพบเพื่อหาหรือกับผิงอวี่ ทั้งสองคนจึงค่อยยอมเลิกว่า ทว่าท่าทางยังดูไม่สะกิดใจ

ผิงอวี่ออกหมัดจนเหงื่อชุ่มร่าง เพราะมีจินหย่งอยู่ด้วยเขาจึงต้องผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า รับผ้าจากคนรับใช้มาเช็ดหน้าเช็ดตาอย่างลวกๆ ยกขาขึ้นตีหมัดจนหมดตัวแล้วจึงนั่งลง จากนั้นยืมให้จินหย่งที่นั่งตัวตรงอยู่ตรงที่นั่งแขก "ประมุขจินจะมาหาหรือเรื่องการไล่หรือ"

จินหย่งเห็นผิงอวี่เช็ดหน้าเช็ดตาที่ชุ่มเหงื่อแล้ว ใบหน้านั้นก็ดูคมคายสะดุดตาว่าเดิมเสียอีก เห็นชัดๆ ว่าอยู่ห่างโดยมีโต๊ะกั้นกลาง แต่กลิ่นอายความเป็นบุรุษของเขายังเหมือนว่าสามารถแปรเปลี่ยนเป็นพลังความร้อนที่มองไม่เห็นจนแผ่มาถึงร่างของนางได้อย่างไรอย่างนั้น

จู่ๆ ใบหูของนางก็ร้อนผ่าวขึ้นมาจนต้องรีบรวบรวมสมาธิ ดีหน้าขีมิเอ่ยว่า "ใช่แล้ว นอกจากเรื่องนี้ยังมีอีกเรื่องมาขอปรึกษาได้ทำผิงด้วย"

ตกกลางคืน พูหลันหย่าเพิ่งจะอาบน้ำผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว ผิงอวี่ก็มา

พูหลันหย่ากำลังนั่งเฝ้าคางครุ่นคิดอยู่ที่โต๊ะ พอเห็นผิงอวี่เข้ามา

ก๊อบลุกขึ้น ยิ้มพลางร้องทัก "ได้ทำผิง" นางหันไปมองดูท้องฟ้านอกหน้าต่าง น่าจะเป็นเวลาหัวค่ำอยู่ ดูเหมือนเขาจะมาเร็วกว่าปกติ

ผิงอ้วกวาดตามองนาง เนื่องจากเพิ่งอาบน้ำผมดำขลับของนางจึง รวบไว้เพียงลวกๆ โบหน้าเกลี้ยงเกลา ริมฝีปากแดงมันวาว ดวงตาสุกใส ได้แสงตะเกียงงดงามราวกับมุกงามหยกเนื้อดี

เขาถอนสายตากลับมาแล้วเดินไปนั่งลงหน้าโต๊ะ

เนื่องจากนั่งตรงข้ามกับนาง จึงจำต้องประสานสายตากับนางอย่าง ไม่อาจหลีกเลี่ยง เขาค่อยพบว่านางสวมเสื้อผ้าสำหรับฤดูคิมหันต์สีเหลืองอ่อน ที่คอเสื้อปักกลดลายดอกให้ถึง* สีนัยก่ยวขนาดพอๆ กับเม็ดไข่มุก ไว้อย่างงดงามประณีตจนจำได้ติดตา และในการเดินทางนี้เขาก็เคยเห็น นางสวมชุดนี้อยู่หลายครั้ง

เขาไม่พูดอะไรสักคำ เนื่องจากสกุลพุทฺธตรวจยึดทรัพย์ พุหลันทยา จึงมีเสื้อผ้าติดตัวมาไม่มากนัก ตอนที่อยู่วังมู่อ๋องก็เกิดเหตุไฟไหม้จนต้อง สูญเสียเสื้อผ้าไปหมดในกองเพลิง บัดนี้เสื้อผ้าทั้งหมดที่มีติดตัวจึงเป็น เสื้อผ้าไม่กี่ชุดที่ชายาของมู่เจิงปิ่นมอบให้ในตอนนั้น นางไม่มีเสื้อผ้าอื่น ให้ชักล้างผลัดเปลี่ยน จึงเอาเสื้อผ้าเก่าสองสามชุดนี้เวียนกันใส่ครั้งแล้ว ครั้งเล่า

พุหลันทยาเห็นผิงอ้วมองนางอยู่นานโดยไม่พูดอะไร แต่เพราะ สีน้าท่าทางนิ่งสงบ ดวงตาเขาจึงวาววามดูหยกดำขลับ สันจมูกโด่ง ริมฝีปากบางเฉียบน่านมอง อีกทั้งความเกรี้ยวกราดน่าเกรงขามยาม บันดาลโทสะเชกเช่นในเวลาปกติก็ลดน้อยลงแล้ว จึงค่อยดูน่ามองขึ้นมา

* ให้ถึง หรือ Chinese Flowering Crabapple เป็นพืชตระกูลแอปเปิ้ล ดอกมีทั้งสีขาว สีม่วงอ่อน และสีแดง

นางหยกมปากขึ้นแล้วเอ่ยเตือนเขา "ได้ทำผิง?"

ผิงอวีหยิบตำราเล่มเล็กออกมาจากอกเสื้อแล้วโยนไปบนโต๊ะพลาสมองดูนาง "ตำราเล่มนี้เป็นของต่างหน้าที่มารดาเจ้าทิ้งไว้ให้แน่หรือ"

ฟูหลันหยามองตามมือของเขาจนไปหยุดอยู่ที่ตำราเล่มนั้น จากนั้นก็พยักหน้าแล้วพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง "ตอนที่ข้าติดตามบิดาซึ่งถูกย้ายมาประจำการที่อวี่นหนาน ก็เก็บของต่างหน้าที่ท่านแม่มาได้โดยบังเอิญ ตอนนั้นในกล่องบุผ้าไหมมีของเก็บไว้สามสิ่ง ในกล่องนั้นมียาพิษกับยาถอนพิษและวิธีใช้อย่างละเอียดแนบไว้ด้วยกัน แต่กลับไม่มีอะไรเขียนบอกไว้สักคำเกี่ยวกับความเป็นมาของตำราเล่มนี้"

พูดจบนางก็ลองหยั่งเชิงถามผิงอวี "ได้ทำผิง ตัวอักษรในตำราเล่มนี้ดูแปลกพิสดาร ระหว่างเดินทางมายังอวี่นหนาน ข้าเคยเอาตำรานี้ไปสอบถามกับท่านพ่อ แต่ตอนนั้นเขามัวแต่ยุ่งอยู่กับเรื่องราวในราชสำนัก จึงไม่มีเวลาจะพูดถึง ได้แต่กวาดตาอ่านสองรอบผ่านๆ แล้วบอกข้าว่ามีตัวอักษรในยุคก่อน ยังบอกด้วยว่านี่เป็นของดูต่างหน้าของท่านแม่ ข้าจะต้องคอยดูแลรักษาไว้ให้ดี อย่าให้สูญหายเป็นอันขาด พอมาถึงอวี่นหนานข้ารีบค้นตำราโบราณในห้องหนังสือของท่านพ่อจนแทบจะหมดทุกเล่มแล้ว แต่ก็ยังไม่พบตัวอักษรที่เหมือนกับตำราเล่มนี้ แม้แต่น้อย หลังจากประสบเหตุโจมตีของนิกายเงินหมัว สองวันนี้ข้าก็เอาแต่ครุ่นคิด เป็นไปได้หรือไม่ว่าตัวอักษรในนี้เป็นตัวอักษรของชาวอี"

ผิงอวีถามกลับอย่างเย้ยหยัน "ใครบอกเจ้าว่าเป็นตัวอักษรของชาวอี"

ฟังจากคำพูดนี้ ฟูหลันหยาก็รู้ชัดว่าผิงอวีทราบถึงความแปลก

พิสดารของตำราเล่มนี้แล้ว นางลอบนึกชื่นชมอยู่ในใจว่าเขาทำงานได้รวดเร็วนัก จึงรีบถามขึ้น "ไม่ใช่ตัวอักษรของชาวอีแล้วเป็นตัวอักษรของชาวเผ่าใด"

ผิงอวี๋หลุบตาลงมองตัวอักษรบนหน้าปก "เป็นอักษรของชาวต้าต้า"

"อักษรชาวต้าต้า?" ฟุหลันหย่าประหลาดใจ "ได้เท่าผิงอวี๋รู้อักษรของชาวต้าต้า?"

ผิงอวี๋ฉุนโกรธขึ้นมาทันใด ถ้าไม่ใช่เพราะพ่อเจ้า ตอนนั้นข้าจะถูกส่งไปอยู่ค่ายทหารเมืองเซวียนฝู ต้องต่อสู้กับทหารม้าเหมิงกู่อย่างเอาเป็นเอาตายหรือ!

ชั่วพริบตาผิงอวี๋ก็มีคำพูดร้ายกาจอันเย็นชามากมายที่อยากจะเอามาพูดเสียดสีเย้ยหยันถึงบิดานาง แต่พอหวนคิดถึงตอนนั้นที่เขาพูดจาเสียดสีบิดาของนางที่โรงเรียน นางก็เก็บเอาไปฝันร้ายจนรำไห่สะอึกสะอื้น เขาจึงจำต้องกลืนคำพูดเหล่านั้นกลับลงไป

จากนั้นครู่หนึ่งเขาก็พูดขึ้นเรียบๆ "ถ้าจำไม่ผิดตำราเล่มนี้น่าจะเป็นอักษรโบราณของชาวต้าต้า ตอนที่ข้าอยู่เมืองเซวียนฝู มีอยู่ครั้งหนึ่งได้ติดตามกองทัพไปบุกโจมตีทหารหน่วยลาดตระเวนภายใต้การนำของถ่านปู้ชาน เคยเห็นอักษรพวกนี้ในศาลเจ้าโบราณแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำเสวียนอัน ดูไปแล้วคล้ายคลึงกับตัวอักษรที่ใช้กันทั่วไปในหมู่ชาวเผ่าหว่าล้าทุกวันนี้ แต่น่าจะมีอายุเก่าแก่กว่ามาก ไม่แปลกที่พวกปัญญาชนจะไม่รู้จัก แต่เท่าที่ข้าจำได้ มารดาเจ้ามีชื่อในทะเบียนภูมิลำเนาว่าเป็นชาวหยางโจวแต่กำเนิด เหตุใดจึงได้เก็บงำตำราโบราณที่เขียนด้วยภาษาต้าต้าไว้เล่า"

ฟูหลันหยาลังเลอยู่ครู่หนึ่ง แล้วตัดสินใจบอกไปตามจริง "ไม่ขอปิดบังได้ทำผิง ข้าเองก็เคยสงสัยความเป็นมาของท่านแม่เช่นกัน เพราะท่านพ่อเคยบอกว่าท่านแม่มาจากตระกูลขุนนางชั้นผู้น้อยในหยางโจว มีนางเป็นบุตรี่เพียงคนเดียว บิดามารดาล้วนเสียชีวิตไปนานแล้ว นางจึงเป็นเด็กกำพร้าที่นำเวทนา แต่ข้าก็รู้สึกว่าต่อให้ไม่มีพี่น้องชายหญิง แต่ก็ไม่น่าจะสิ้นไร้แม่แต่ญาติห่างๆ ทว่าหลายปีมานี้แม่แต่ญาติหลอกๆ ที่มาขอพึ่งบารมีก็ไม่เคยปรากฏตัวเลยสักคน"

ผิงอวีเห็นนางทำตามที่ได้สัญญาไว้ก่อนหน้านี้ว่าจะเล่าให้เขาฟัง ทุกเรื่องอย่างไม่ปิดบังอำพรางก็รู้สึกพึงพอใจ แต่ยังคงมีสีหน้าเรียบเฉย เอ่ยว่า "ข้าจะให้คนไปสืบหาความเป็นมาของมารดาเจ้าอย่างละเอียด เจ้าเคยได้ยินนางเอ่ยถึงชื่อ 'ปู้รื่อกู๋เต๋อ' บ้างหรือไม่"

วันนั้นที่ผู้คุมภักซ่ายแห่งหวังซื่อเจาก็เคยใช้ชื่อนี้เรียกขานหวังหลิง "ปู้รื่อกู๋เต๋อ?" ฟูหลันหยาคุ่นคิดทบทวนอยู่รอบหนึ่ง แน่ใจว่าเท่าที่จำได้ไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน นางส่ายหน้าแล้วเอ่ยว่า "ไม่เคยได้ยินท่านแม่พูดถึงมาก่อนเลย"

ผิงอวีสบตากับฟูหลันหย่า เห็นสีหน้าของนางดูสับสน แน่ใจได้ว่าไม่รู้เรื่องอะไรด้วยเลย เน้นนานหลังจากนั้นจึงค่อยถอนสายตา แล้วหยิบตำราในมือกลับมาพลิกดูอีกครั้ง

ฟูหลันหยารู้สึกว่าแม้ผิงอวีจะยังพูดจาเย็นชาและแทบไม่พูดอะไรเหมือนเดิม แต่ก็ยอมเผยบางเรื่องให้นางได้รู้อย่างหาได้ยากยิ่ง เห็นเขาพลิกตำราดูอีกครั้ง นางก็มองผิงอวีอย่างคาดหวัง หวังว่าเขาจะยอมเปิดเผยเรื่องราวมากกว่านี้ให้นางรู้

แม่นมหลินยังหวาดหวั่นกับเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเช้า พอเย็นอยู่ข้างๆ ได้
ลักพักหนึ่งนางก็ค่อยๆ ย่องไปที่ตั้งตรงปลายเตียง ไม่กล้าเดินเสียงดังจน
ไปรบกวน

พอนั่งลงแล้วก็เห็นว่าแม้มิงอวีจะไม่แสดงท่าทีใด แต่ก็เห็นได้ชัดว่า
อ่อนโยนกว่าในยามปกติ แม่นมหลินจึงผ่อนคลายลงได้บ้าง แล้วลุกขึ้น
เดินไปที่ห้องอาบน้ำเพื่อซักเสื้อผ้าที่ฟูลันหย่าเพิ่งผลัดเปลี่ยนไป

แต่พอซักเสื้อผ้าไปในใจแม่นมหลินก็อดจะรู้สึกแปลกประหลาดไม่ได้
เหตุใดเมื่อเช้าได้ทำผิงจึงได้บุกเข้ามาบรรยายอารมณ์ใส่คุณหนู แต่ตอนนี้
กลับมาพูดคุยกับคุณหนูด้วยท่าทีสุขุมสงบเสถียรเสียอย่างนั้นแล้ว

นางชะงักหน้าออกไปดูก็เห็นว่าตำราซึ่งแต่เดิมอยู่ในมือผิงอวี มาอยู่
ในมือฟูลันหย่าตั้งแต่เมื่อใดไม่ทราบได้ และใบหน้าซึ่งงดงามของคุณหนู
ของนางก็กำลังก้มเล็กน้อย ถือตำรานั้นไว้พลาจพลิกเปิดดูไปมา

ผิงอวีนั่งอยู่ตรงข้าม มองดูฟูลันหย่าอยู่เงียบๆ ได้แสงสีเหลืองนวล
ที่สาดส่องจากโคมผ้าโปร่งออกมาตกกระทบ แวตานั้นเหมือนจะเผย
ความอบอุ่นอ่อนโยนยามจับจ้องอย่างตั้งอกตั้งใจ

ราวกับมีประกายไฟสว่างวาบขึ้นในใจแม่นมหลิน นางฉุกคิดอะไร
บางอย่างขึ้นมาได้อย่างฉับพลัน ก่อนจะตกตะลึงอยู่นาน แล้วจึง
ถอนสายตากลับมาอย่างว่าวุ่นใจ

44

ฟูลันหยารับตำรานั้นมาพลิกไปมารอบหนึ่ง พอเปิดไปถึงหน้าที่มีภาพวาดรูปเคารพ นางจึงชี้ที่ภาพแล้วเลื่อนตำราไปให้เขาดู พูดด้วยท่าทางครุ่นคิด "มิน่าเล่า คนตัวเล็กในภาพวาดนี้จึงแต่งกายประหลาดนัก ที่แท้ก็เป็นชาวตำราตัวเอง"

นางหันไปมองผิงอวี่พลางเอ่ยว่า "ตั้งแต่ชาวหยวนเหนือถูกฮองเต้ไท่จูขับไล่ออกไปจนพ้นเขตแดนก็กระจัดกระจายกันไป ได้ยินว่าบัดนี้ในดินแดนเหมิงกู่แบ่งได้เป็นสามเผ่า คือเผ่าต้าต้า เผ่าหว่าล่า และเผ่าอู่เหลียงฮา สามเผ่าใหญ่ต่างปักปันเขตแดนคนละส่วน ในสามเผ่านี้เผ่าหว่าล่านั้นมีอำนาจมาก ภายหลังยังรวบรวมอีกสองเผ่าเข้ามาได้ ชื่อของหัวหน้าเผ่าหว่าล่าบัดนี้คือถ่านปู้ เขาเป็นคนโลภโมโหและโหดเหี้ยม มักจะนำทหารม้าออกมาก่อวุ่นเมืองเซี่ยนฝูอยู่เนืองๆ ทั้งวางเพลิง ฆ่าคน และปล้นชิง เรื่องชั่วไม่ว่าเรื่องใดล้วนทำมาแล้วทั้งสิ้น

ไม่รู้ว่ากองทัพที่ได้ทำฝึงบประจำการอยู่ในตอนนั้น ผู้ที่ประมือด้วยคือ ถ่านปู้หัวหน้าเผ่าหว่าลว่าผู้นี้ใช่หรือไม่"

ผิงอวี่มองดูฟู่หลันหย่า เดิมทีคิดว่านางเป็นพวกปัญญาชนที่คร่ำเคร่ง อยู่กับตำราทั้งวัน เรื่องที่สนใจก็ไม่น่าจะพันการติดพิณ เดินหมาก เขียนอักษร วาดภาพ และการแต่งโคลงกลอนแจกเช่นที่พวกหญิงสาวชมชอบกัน ไม่คาดคิดเลยว่านางจะพอรู้เรื่องการป้องกันชายแดนอยู่บ้าง ไม่รู้ว่าฟู่ปิง หุ้มเทอบรมนางมามากเพียงใด จึงสั่งสอนจนนางมีความรู้ไม่แพ้บุรุษ ได้ถึงเพียงนี้

ฟู่หลันหย่าเห็นผิงอวี่ไม่ตอบก็เอียงคอทำท่าครุ่นคิด "แม้ชาวเหมิงกู่ จะออกศึกสยบทั่วหัวلابนหลังม้า แต่ก็มีชาวเหมิงกู่ไม่น้อยที่มีความซื่อ งามาย หนึ่งในความเชื่อที่แพร่หลายไปทั่วคือลัทธิหมอผีคนทรง จะว่าถึง ต้นกำเนิดแล้ว สามารถสืบย้อนกลับไปได้ตั้งแต่เมื่อหลายร้อยปีก่อน ถ้าศาลเจ้าโบราณที่ได้ทำฝึบเคยเห็นริมแม่น้ำเสวียนฮั่นตอนนั้นคือ ศาลเจ้าของลัทธิหมอผีคนทรง ตัวอักษรที่สลักในศาลเจ้าก็อาจใช้ใน พิธีบูชาญี่ญี่ด้วยเลือดแพะ..."

ผิงอวี่ยังคงมีสีหน้าเรียบเฉย "ขณะเดินทัพคราวนั้นกองทัพข้า ประสบเหตุพายุทรายในยามราตรี เพื่อไม่ให้หลงทางจำต้องปักค้ำแรม ที่ศาลเจ้าแห่งนั้น จึงได้เห็นตัวอักษรบนกำแพงเพียงผ่านๆ เท่านั้น ไม่รู้เลย ว่าเป็นพิธีบูชาญี่ญี่ด้วยสิ่งใด"

ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่เขามาคิดๆ ดูจนถึงบัดนี้ก็ยังรู้สึกแปลกประหลาด นั่นก็คือหลังจากนั้นผ่านไปหลายเดือน ตอนที่พวกเขาเดินทัพผ่านแม่น้ำ เสวียนฮั่นอีกครั้ง กลับไม่พบศาลเจ้าโบราณแห่งนั้นอีกเลย

จำได้ว่าตอนนั้นพอทหารหลายนายได้เห็นว่าศาลเจ้าโบราณหลังใหญ่
จุๆ ก็หายสาบสูญไป ยิ่งพากันประหลาดใจจนถึงกับแอบถกเถียงกันอย่าง
ลับๆ อยู่เนิ่นนานทีเดียว

ทว่าทุ่งหญ้าในเขตแดนของเผ่าดำตำนักร้างใหญ่มาก ใครเลยจะรู้
ว่าตอนเดินทัพพวกเขาอาจเบี่ยงออกนอกเส้นทางเดิมไปอย่างมาก จึงไม่อาจ
ระบุอย่างแม่นยำได้

ฟูลันหย่าพยักหน้า จ้องมองรูปเคารพในภาพวาดแล้วพูดต่อ
"ถ้าตัวอักษรนี้เป็นของชาวดำดำ ดูจากภาพวาด ชาวบ้านตรงดินเขาทำท่า
หมอบกราบรูปเคารพที่อยู่บนยอดเขา ก็น่าจะมีศรัทธาอันแรงกล้าต่อรูป
เคารพนี้ ไม่รู้ว่ารูปเคารพมีดีอย่างไรถึงกับทำให้ผู้คนมากมายเกิดทุนได้
ปานนี้ ท่านว่านี่เกี่ยวข้องกับลัทธิหมอผีคนทรงหรือไม่"

ผิงอวี่หวนนึกถึงสิ่งที่ผู้คุมกุ๊ซายพูดก็สะดุดใจ รีบรับตำราเล่มนั้น
ไปจากมือฟูลันหย่าแล้วดูรูปเคารพในตำราอย่างละเอียด

ฟูลันหย่าเห็นสีหน้าเขาดูจริงจังถึงเพียงนี้ สงสัยว่าคงจะสืบได้ความ
มาไม่น้อยจากปากผู้คุมกุ๊ซาย นางจึงลอบสังเกตดูสีหน้าเขา จากนั้น
ยิ้มให้แล้วเอ่ยว่า "ได้เท่าผิง ค็นนั้นก่อนที่ผู้คุมกุ๊ซายจะถูกจับตัวไป
เคยบอกไว้ว่านางเป็นสหายเก่าของท่านแม่ข้า ไม่ทราบว่าได้เท่าผิงได้ลอง
ตามสืบจากเบาะแสนี้บ้างหรือไม่"

ดวงตาผิงอวี่ยังคงจับจ้องตำรา แต่ในใจแอบคิด นั่นปะไร เจ้า
มักจะทวงคืนไปส่วนหนึ่ง เมื่อโยนเบาะแสส่วนหนึ่งออกมาให้ข้าไม่เคยลืม
ที่จะหาทางสืบข่าวจากปากของข้าเลยเชียว

ผิงอวี่ลูบคางอยู่พักหนึ่งแล้ววางตำราลง มองนางด้วยสายตา

สำรวจตรวจสอบ ไม่ง่ายเลยที่วันนี้นางจะมาอยู่ต่อหน้าเขาด้วยสีหน้า
ไม่รู้เรื่องรู้ราวเช่นนี้ บอกเบาแสบให้นางรู้สึกหนอยจะเป็นไรไป จึงพูดขึ้น
"หลายปีมานี้เคยมีคนมาก่อกรรมมารดาเจ้าบ้างหรือไม่"

พูลันหยานิ่งอึ้งไปครู่หนึ่ง แล้วหวนนึกถึงเรื่องที่แม่นมหลินเล่าว่า
ผู้คุมกฎซ้ายเคยปรากฏตัวที่เมืองหลวง ทั้งยังเคยเข้าออกร้านขาย
เครื่องประดับกับบิดาของนาง ก็นึกอยากจะเล่าเรื่องนี้อย่างละเอียด
ให้เขาฟัง ทว่านางกลับลังเลอยู่บ้าง ด้วยนิสัยของเขาถ้าได้รู้เรื่องนี้ก็ไม่ว่า
จะเย้ยหยันบิดาของนางว่าประพฤตินั้นไม่เหมาะสมอย่างไรบ้าง

นางไม่อยากให้เขามาดูถูกบิดาแม้แต่น้อย ลองขังใจอยู่พักหนึ่ง
ในที่สุดก็รู้สึกว่เรื่องนี้เป็นเบาแสบสำคัญ หากปิดบังอำพรางไว้ไม่บอก
ย่อมไม่ส่งผลดีแต่อย่างใด จึงไตร่ตรองคำพูดอยู่ครู่หนึ่ง พอคิดบอก
ใครเลยจะรู้จัก ก็มีเสียงเคาะประตูดังมาจากด้านนอก

พอเสียงนั้นดังขึ้น ไม่ใช่เพียงแค่มแม่นมหลินที่อยู่ในห้องอาบน้ำ
แม้แต่พูลันหยานเองก็ยังตกใจจนสะดุ้งสุดตัว

ดึกดื่นปานนี้ ล่วงเข้าสู่ยามดึกสงัด ใครกันที่มามาหาพวนางสองนายบำ
แล้วก็ได้ยินเสียงอันเปิดเผยว่าเริงของหลี่หมินดังมา "คุณหนูพ
ข้าหลี่หมิน ไม่ทราบที่ท่านนอนหลับพักผ่อนไปแล้วหรือไม่"

หัวคิ้วผิงอวี่ขมวดมุ่นตันที่ เพื่อจะมาหาพูลันหยานได้อย่างไม่เป็น
ที่สังเกต เขาจึงสั่งให้พวกเงินเออร์เซิงที่เฝ้าอยู่ในลานที่พักของพูลันหยาน
ออกไปให้หมด หลี่หมินวิ่งมาทำอะไรในเวลานี้กันเล่า

พูลันหยานหันไปมองทางประตูอย่างประหลาดใจ นางนิ่งอึ้งไปพักหนึ่ง
แล้วหันไปมองผิงอวี่ด้วยสายตาเป็นกังวล เห็นสีหน้าเขาเครียดคล้ำ

ขึ้นจริงดังคาดก็หัวเราะไม่ได้ทำให้ไม่ออก ถ้าอีกสักครู่หล่หมีนอยากจะเข้ามาส่งข่าว ผิงอวีจะต้องไปซ่อนตัวหรือไม่

แม่หมอลินเองก็ทำอะไรไม่ถูกเช่นกัน ดึกดื่นปานนี้แล้ว หากได้ทำหล่มาพบเห็นได้ทำผิงอยู่ในห้องคุณหนูโดยบังเอิญ ได้ทำผิงจะมีท่าที่อย่างไรนั้นไม่ต้องบอก แต่เกรงว่าสำหรับคุณหนูต่อให้กระโดดลงแม่น้ำหวงเหอก็ยากจะล้างมลทินได้แน่

ผิงอวีได้ยินหล่หมีนยังเคาะประตูไม่หยุดก็ผุดลุกขึ้น สะกดความโกรธในใจไว้ก่อนแล้วหันไปมองรอบๆ ในห้องยังจุดตะเกียงสว่าง เห็นได้ชัดว่าคนในห้องยังไม่หลับ หล่หมีนก็ไม่ใช่คนโง่ ถ้าพูหล่นหายยังคงนิ่งเงียบไม่ขานตอบ ด้วยนิสัยเจ้าเด็กโง่นั่นไม่แน่อาจคิดว่าพวกนางประสบเหตุไม่คาดฝัน อาจจะบุกเข้ามาก็เป็นได้

เขาจึงหันไปถลึงตามองพูหล่นหายที่หนึ่งแล้วทำท่าบอกให้นางขานตอบ ส่วนตนเองรีบเดินไปหลบด้านหลังเตียง

พอเดินไปถึงหน้าต่าง ผิงอวีพลันรู้สึกลอย่างหนึ่ง ไม่ว่าตนเองจะเปิดหน้าต่างออกไปหรือซ่อนตัวในห้อง ก็เหมือนเขาทำตัวเป็นพวก 'ชายซู้' ที่ทำอะไรลับๆ ล่อๆ อยู่ดี จึงหงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูก

เดิมทีตัดสินใจเด็ดเดี่ยวคิดว่าจะหนีออกไปทางหน้าต่าง แต่ในใจยังครุ่นคิดว่าที่แท้หล่หมีนมาหาพูหล่นหายด้วยเรื่องใดกันแน่ จึงข่มใจอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดก็ไปซ่อนตัวอยู่ด้านหลังเตียง

ตลอดช่วงเวลาที่ว่านี้ เขาดำทอหล่หมีนในใจไปร้อยแปดสิบรอบ พูหล่นหายเห็นผิงอวีหายลับตาไปด้านหลังเตียงแล้ว จึงกระแอมกระไอให้คอลิ่งแล้วขานตอบ "ได้ทำหล่ กรุณารอสักครู่"

ท่าทางแมนมหินตอนออกมาจากห้องอาบน้ำมีต่างกับใจ ทำเหมือน
ไม่รู้เรื่องรู้ราวแล้วเดินไปเปิดประตู

หลิหมินยืนอยู่ที่ปากประตูไม่ได้เข้ามาในห้อง เพียงมองดูฟูลันหย่า
ที่อยู่ในห้อง ยิ้มให้แล้วว่า "คุณหนูฟู ข้าไม่ได้ตั้งใจจะมารบกวนเอापานนี้
หรอก อันที่จริงก็อยากจะมาส่งข่าวให้คุณหนูฟูตั้งแต่บ่ายแล้ว แต่เพราะ
งานยุ่งจึงลืมนไป ประการแรกจะมาเยี่ยมดูว่าหลังจากคุณหนูฟูกินยาเทียบ
นั้นของท่านหมอหลิวแล้วร่างกายฟื้นฟูบ้างรุดดีขึ้นอย่างไรบ้าง ประการ
ที่สองได้ข่าวว่าเมื่อเข้าคุณหนูมีอาการวิงเวียนศีรษะ จึงเรียกท่านหมอ
ให้มาดูแลเป็นพิเศษ พรุ่งนี้จะมีหมอมามาตรวจชีพจรให้คุณหนูแต่เช้า"

ฟูลันหย่ากะพริบตาปริบๆ วิงเวียนศีรษะ? เมื่อเช้านางถูกผิงอวิ๋
ข่มขู่ให้ตกใจจนมีอาการวิงเวียนอยู่บ้าง แต่สืบสาวถึงสาเหตุจริงๆ แล้ว
มาจากการพักผ่อนไม่เพียงพอ ไม่ถึงกับต้องเรียกหมอให้มาตรวจเยี่ยม
เสียหน่อย

อีกอย่างหลิหมินล่วงรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร

แม้กำลังคิดเช่นนี้ แต่ฟูลันหย่ายังคงยิ้มให้หลิหมินแล้วกล่าว
ขอบคุณ "เข้าใจแล้ว ได้เท่าที่ช่างเป็นห่วงเป็นใย"

หลิหมินเกาศีรษะแกรกๆ อย่างเก้อเขิน พุดจาล้นพันกัน "คุณหนูฟู
อย่าบอกเรื่องนี้ต่อหน้าได้เท่าผิงได้หรือไม่"

อันที่จริงตั้งแต่ตอนกลางวัน ผิงอวิ๋ก็สั่งให้เขาออกไปเชิญท่านหมอ
มาตั้งแต่ตอนบ่ายแล้ว ตอนนั้นเขายังจดจำเรื่องนี้ไว้อยู่ในใจ แต่คิดไม่ถึงว่า
เพราะเมื่อคืนไม่ได้หลับได้นอน ตอนพักผ่อนยามบ่ายจึงเผลอหลับจน
เกินเวลา ตื่นขึ้นมาก็คือเป็นเวลาพลบค่ำแล้ว

ออกไปนอกจวนเวลานี้ ต่อให้พาท่านหมอมามาได้ เขาก็ไม่กล้าพามา
ตรวจเยี่ยมฟูหลันหย่าอยู่ดี

ฟูหลันหย่าพอได้ยินเช่นนี้ก็คิดไปว่าหลี่หมินคิดเองทำเองโดยพลการ
จงใจเชิญท่านหมอมารับหน้าตาตัวเองให้ดูดี นางก็รู้สึกซาบซึ้ง แต่พอเหลือบมอง
ไปทางเตียงนอนด้วยหางตาก็เกิดความกังวลขึ้นมา ถ้าให้ผิงอวีรู้ว่าหลี่หมิน
ปิดบังเขา เกรงว่าคงไม่พ้นต้องถูกลงโทษเป็นแน่

นางแม่ปากซึ้งใจ กำลังคิดว่าจะหาทางพูดไกลเกลี่ยให้หลี่หมิน
ต่อหน้าผิงอวีอย่างไรดี ใครเลยจะรู้ว่าแม่นมหลินกลับหันไปมองทางผิงอวี
ด้วยความฉงน ครุ่นคิดจนเหมือนนี่อะไรบางอย่างออกก็รีบหวัระแหน่งๆ
กับหลี่หมินแล้วเอ่ยว่า "ได้เท่าที่ว่างใจเถอะ พวกเราอาจไม่พบได้เท่าผิง
ก็ได้ หรือต่อให้ได้พบก็จะไม่พูดเรื่องนี้ขึ้นมาต่อหน้าได้เท่าผิง"

หลี่หมินเห็นนางพูดจาเป็นมั่นเหมาะเช่นนี้ก็ยิ้มออก จากนั้นบอกลา
แล้วจากไป

รอนจุนเขาเดินลับตาไปแล้ว แม่นมหลินจึงค่อยปิดประตู

ผิงอวีเดินออกมาจากด้านหลังเตียง สีนํ้าคำคัลล้าจนดูไม่ได้

ฟูหลันหย่าเห็นสีหน้าท่าทางเช่นนั้นของเขาใจก็เต้นตุบๆ ดูท่าแล้ว
ไม่เพียงพຽ່ງนี้หลี่หมินจะไม่พ้นต้องถูกลงโทษ คึ้นนี้นางเองก็อย่าคิดจะได้
คุยเรื่องเมื่อครู่กับเขาต่ออีกเลย

เมื่อเห็นผิงอวีเดินไปอยู่หน้าโต๊ะ ทัวร่างแผ่กลืนอาลัยที่ห้ามผู้ใด
เข้าใกล้ เพียงชั่วพริบตาสองนายบ่าวก็ไม่มีใครกล้าบิปากพูดอะไรเลย

ผิงอวียืนนิ่งอยู่พักหนึ่ง หันไปเห็นฟูหลันหย่ากับบ่าวยืนมองตนเอง
ด้วยท่าทางว้าวุ่นใจ โดยเฉพาะฟูหลันหย่า สองตาวาววามของนางคล้าย

สามารถมองเข้าไปในหัวใจคนได้อย่างไรอย่างนั้น

เขารู้สึกวางหน้าไม่ถูก จึงยืนอย่างกระอักกระอ่วนครู่หนึ่ง แล้วสั่ง
เบาๆ "นอนเถอะ"

ฟูหลันหย่าเฝ้ารอมหาหลายวันกว่าเขาจะยินยอมเผยเรื่องที่รู้ให้นาง
ได้รับบ้าง นี่ช่างไม่ง่ายตายเอาเสียเลย นางจึงตั้งไม่เอยากและไม่กล้าขัดใจเขา
จนความสัมพันธ์อันดีต่อกันเกิดชะงักงันไปอีกครั้ง จึงเหลือบมองเขา
ที่หนึ่งแล้วหุบตาลงเดินไปที่เตียง ถอดรองเท้าออก เข้านอนทั้งๆ ที่ยัง
สวมเสื้อผ้า

แม้แม่หม่มหลินจะพอคาดเดาเงื่อนไขบางอย่างได้ แต่พอเห็นท่าทาง
เคลียดขริมของผิงอวี่ ไหนเลยจะกล้าไปวุ่นวายกับมารร้าย รีบดึงผ้าปูนอน
ออกมาปูเจียบๆ จากนั้นขึ้นไปบนเตียง นอนลงข้างๆ ฟูหลันหย่า แล้ว
ดึงม่านเตียงลงมา

ผิงอวี่เห็นพวกนางทั้งสองคนไม่ได้นึกสงสัยเรื่องที่เชิญท่านหม่อมมา
ใบหน้าที่ร้อนผ่าวกับบรรเทาหลงได้บ้าง รอจนพวกนางหลับไปแล้วจึงค่อย
ดับตะเกียงแล้วถอดเสื้อนอนออกกว้างไว้ข้างๆ

ท่ามกลางความมืด ฟูหลันหย่ากำลังค่อยๆ แอบถอดเสื้อตัวนอกออก
จู่ๆ ก็มีเสียงผิงอวี่ดังขึ้นมาจากนอกม่าน "ข้อเท้าเจ้าที่บาดเจ็บดีขึ้น
บ้างหรือไม่"

ฟูหลันหย่าชะงักไปครู่หนึ่งก็นึกได้ว่าผิงอวี่กำลังพูดกับตนเอง
จึงตอบว่า "ดีขึ้นมากแล้ว"

"เจ้าต้องพยายามบ่อยๆ มะรืนนี้ต้องออกเดินทางแต่เช้า ระหว่างทาง
ไม่มีเวลาให้เจ้าได้พักรักษาอาการบาดเจ็บ อย่าเป็นตัวถ่วงก็แล้วกัน"

ฟูลันหยาดตอบกลับไปอย่างฉุนๆ "รู้แล้วเจ้าคะ"
ผิงอวี้ได้ยินน้ำเสียงนางไม่ค่อยดีก็ชะงักแล้วรีบพลิกตัวไปหลับตาลง
อย่างเย็นชา

ถึงวันมะรืน ฟาเพิงสาง ฟูลันหยากับแม่นมหลินก็เก็บข้าวของ
เรียบร้อยแล้วออกจากห้อง

ตลอดทางที่เดินไปจนถึงประตูอุทยาน เห็นว่าที่ด้านนอกนอกจาก
คนของสำนักจีนและสำนักสิงอี้แล้ว สำนักพรรคอื่นๆ ล้วนเป็นชายหนุ่ม
แต่งชุดทั่วไป มีกันอยู่ยี่สิบกว่าคน พอเห็นฟูลันหยาดออกมาก็ต่างหันมา
จับจ้อง ยืนรอที่นอกประตูอย่างเงียบกริบ

แม้ฟูลันหยาดไม่มีวรยุทธ์ แต่เห็นคนเหล่านี้สายตามลบลบ
ผิดธรรมดา หยัดร่างตรง เทียบกับพวกสำนักจีนซึ่งเป็นชาวยุทธ์แล้วกลับ
ดูเคร่งครัดสุขุมกว่า นางพลันประหลาดใจ ไม่รู้ว่าคุณเหล่านี้มีที่มาเช่นไร
และที่ยิ่งทำให้นางประหลาดใจก็คือเงินเยียนซุที่สวมเสื้อไหม
รองเท้าหุ้มข้อสีดำมีคนสำนักจีนห้อมล้อมไว้ราวกับดาวล้อมเดือนนั้น
ดูท่าทางเหมือนว่าอาการถูกพิษจะหายดีแล้ว

นางจึงอดจะแปลกใจกับยาลูกกลอนของมารดา ยิ่งกว่าเดิมไม่ได้
พอเห็นฟูลันหยาดออกมา เงินเยียนซุก็รีบลงจากหลังม้าก้าวทำ
ยาวๆ มาหานาง

แต่น่าเสียดาย เงินเยียนซุเพิ่งจะอยู่ห่างจากฟูลันหยาดสักก้าวก็ถูก
เงินเออร์เซิงเอาดาบมาขวางหน้าไว้

ก่อนเงินเออร์เซิงจะพูด เขากะระยะห่างระหว่างเงินเยียนซุกับ

ฟูหลันหย่าแล้ว ไม่ผิดจากที่ผิงอวี้กำชับไว้แม้แต่น้อย ห่างกันสิบก้าวพอดี แล้วจึงพูดขึ้นอย่างเป็นทางการเป็นงาน "เจ้าสำนักจิน ช้าก่อน"

ตลอดมาคนของสำนักจินมีฐานะโดดเด่นกว่าผู้ใดในยุทธภพ มีหรือจะเคยเห็นเจ้าสำนักของตนเองถูกปฏิบัติอย่างเย็นชาเช่นนี้ พอเห็นดังนั้น ก็ต่างหันมามองหน้ากัน ในดวงตาบอกความนัยบางอย่าง

จินหย่งกลัวแต่ว่าน้องชายจะปะทะกับเงินเออร์เซิง จึงรีบลงจากหลังม้า ยืมให้เงินเออร์เซิงแล้วประสานมือคำนับ "ลำบากได้เท่าเงินแล้ว ข้ากับน้องชายไม่ได้จะสร้างความลำบากให้ได้เท่าเงินแต่อย่างใด เพียงแค่อยากจะขอบคุณคุณหนูฟูเท่านั้น มิได้มีเจตนาอื่น"

เงินเออร์เซิงไม่มีท่าทีที่จะถอยให้ แต่ก็ไม่พูดอะไรอีก เห็นได้ชัดว่าอนุญาตเป็นนัยให้จินหย่งกับน้องชายพูดคุยกับฟูหลันหย่าได้

จินเยียนชูขมก้นโทสะขณะมองดูเงินเออร์เซิง ก่อนหันไปมองฟูหลันหย่าด้วยสีหน้าจริงจัง นั่งเฝ้าครู่หนึ่งแล้วพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "คุณหนูฟูมีบุญคุณใหญ่หลวงต่อข้าจนไม่อาจกล่าวขอบคุณได้พอระหว่างเดินทางกลับเมืองหลวง ข้าผู้แซ่จินจะขอบคุณน้ำลຸຍໄພให้คุณหนูฟูจะไม่ยอมให้คุณหนูฟูได้รับความขุ่นข้องหมองใจแม้แต่น้อย"

ฟูหลันหย่าเหลือบมองจินเยียนชูผ่านม่านหมวกแพร เห็นเขามองดูนางด้วยสายตาวาวโรจน์ ทั้งยังพูดด้วยความมั่นใจยิ่ง ก็ครุ่นคิดอยู่ในใจ หรือว่าพวกเขาจะติดตามข้าไปตลอดทางจนถึงเมืองหลวง นางจึงย่อเข้าลงคำนับ ยิ้มน้อยๆ เหยยว่า "แค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น เจ้าสำนักจินกล่าวหนักไปแล้ว"

จินเยียนชูได้ยินน้ำเสียงนางอ่อนโยนอย่างยิ่งหัวใจก็เต้นรัว ใบหน้า

แต่งชานขณะรีบค้ำับตอบ

ขณะทั้งสองคนต่างค้ำับซึ่งกันและกัน ผิงอวี่ก็ออกมาจากคฤหาสน์พอดี โดยมีหลี่โยวกับคนอื่นๆ เดินตามหลังกมา

พอเห็นภาพคนทั้งสอง สีหน้าผิงอวี่ซึ่งเดิมทีก็บึ้งตึงอยู่แล้วยิ่งคล้ำลงหลายส่วน เขาชะงักเท่าไร ชะงักจะเดินเข้าไปหาฉินเยียนซู ไหนเลยจะรู้ว่าชายหนุ่มทั้งกลุ่มที่ยืนนิ่งเงียบอยู่ด้านข้างมาตลอดกลับพากันเดินมาอยู่ต่อหน้าเขา แล้วประสานมือค้ำับ

ผิงอวี่จำต้องเบือนหน้ากลับมา รอจนทุกคนค้ำับเรียบร้อยแล้ว เขาจึงยิ้มให้พลางกล่าวว่า "ระหว่างการเดินทางคงต้องขอแรงด้วย"

คนที่อยู่ด้านหน้าตอบว่า "มิได้ แล้วแต่ได้เท่าผิงจะจัดการเถิด"

ฟู่หลันพยายามอยู่ข้างๆ ก็เข้าใจได้ในทันที แอบคาดเดาว่าคนเหล่านี้ก็คือกองหนุนที่ผิงอวี่ให้มาช่วยรับมือยามพวกสำนักบูรพาหลบลงมือ

ดูท่าแล้วผิงอวี่เองก็ไม่ประมาท ด้วยรู้ว่าคนรอบกายมีจำนวนไม่มากพอ เกรงจะตกเป็นรองจึงระดมกำลังพลให้พร้อมไว้อย่างรอบคอบ

ขณะกำลังครุ่นคิดฟู่หลันหยาก็เหลือบเห็นบุรุษผู้หล่อเหลาคมคาย ผิวคร่ำที่อยูข้างๆ ผิงอวี่ เพราะแสงตะวันอันเจิดจ้าจึงเห็นใบหน้าของเขาได้อย่างชัดเจนยิ่งกว่าเย็นวันนั้น จู่ๆ นางก็พบว่าเขาคุ้นล้ายหลี่หมินอยู่หลายส่วน

นางรู้สึกแปลกใจอยู่บ้าง ขณะกำลังจะลองเปรียบเทียบใบหน้าของเขากับหลี่หมิน นึกไม่ถึงว่าเพียงชั่วพริบตา นางกลับเห็นหลี่หมินยืนอยู่ด้านหลังผิงอวี่ด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย เห็นได้ชัดว่าเพิ่งจะถูกต่อว่าต่อขานมา

เนื่องจากรถม้ามาจอดอยู่ด้านหลังแล้ว พูลันทยาไม่กล้าชักช้า ทำให้เสียเวลาอีก จึงเหลือบมองหล่หมีน้อยอย่างเห็นใจแล้วจับมือแม่่มมหลิน ประคองตัวเดินขึ้นรถม้า

ฉินหย่งมองพูลันทยาอยู่ด้านข้างอย่างเงียบๆ มาตั้งแต่ต้นเห็นนางท่าทางสูงส่งสง่างาม กิริยาอาการใดๆ ล้วนมีแบบแผน ยามก้มค้อมกายเตรียมจะเข้าไปในรถม้า เนื่องจากชุดสำหรับคิมหันตฤดูนั้นบางเบา จึงเผยให้เห็นเอวอรรชรอ่อนแอ้นอันน่าตรึงใจ

นางแอบเหลือบมองฝิงอวี่อย่างแนบเนียน ก็เห็นสายตาเขามองตามพูลันทยาไปจริงดังคาด เห็นอีกฝ่ายยังรั้งรอไม่เข้าไปในรถ หัวคิ้วเขาก็ขมวดมุ่น

แม่่มมหลินเลิกม่านขึ้นให้แล้ว พูลันทยากำลังจะก้าวเท้าเข้าไปในรถม้า จู่ๆ ก็มีเสียงคนกลุ่มหนึ่งเดินทางมุ่งมาจากสุดปลายถนนอีกด้าน

พอหันไปมอง คนที่นำหน้านามาก็คือคุณชายผู้หล่อเหลาที่สวมใส่เสื้อหุหรรครอบเกี้ยวทองคำ เต็งอันอื่นนั่นเอง

พอลงจากหลังม้า เขาก็ประคองสาวงามผู้หนึ่งลงจากรถม้า เดินเข้ามาใกล้แล้วพยักหน้าทักทายพูลันทยาอย่างเป็นมิตร

พูลันทยาหันไปคำนับตอบ พอยึดตัวตรงก็รู้สึกได้ว่าหญิงสาวที่ยืนข้างๆ เต็งอันอื่นกำลังจ้องมองตนเองอยู่ แม้จะมีม่านหมวกแพรกั้นไว้ แต่ก็ยังรับรู้ได้ว่าสายตานั้นคมปลาบจนทำให้นางรู้สึกอึดอัด พอทักทายพูลันทยาแล้ว สองพี่น้องก็เดินไปหาฝิงอวี่กับหล่โยว

พูลันทยาเหลือบมองคุณหนูเต็งทางด้านหลังแล้วเข้าไปในรถม้าปล่อยม่านลง

พักหนึ่งก็มีเสียงล้อรถม้าบดถนน

ผู้หญิงหายได้ยืนฟังอวบอกเมื่อคืนว่าต่อไปจะไม่หยุดพักในเขตของ
ก๊วยโจวอีกแล้ว เช่นนั้นจุดหมายถัดไปที่จะเดินทางไปถึง เกินครึ่งน่าจะเข้าสู่
เขตแดนของหูหนานแล้ว

45

เห็นสองพี่น้องสกุลเต็งมาแล้ว ผิงอวีไม่แสดงท่าทีใดๆ แต่หลีโยวกลับดูกระตือรือร้นอย่างกับอะไรดี ตอนแรกเขาเข้าไปคุยกับเต็งอันอีถึงเรื่องราวครั้งเก่าก่อน จากนั้นก็ชวนให้ทั้งผิงอวีและเต็งอันอีช่วยกันคาดการณ์ถึงความยากลำบากและอันตรายที่จะได้พานพบในหนทางข้างหน้า

พอเห็นว่าจวนหย่งอันโหว่นำองครักษ์มาด้วยไม่มาก หลีโยวก็ตอบรับปากเป็นมั่นเหมาะว่าแม้จะพบกันโดยบังเอิญระหว่างเดินทางเข้าเมืองหลวง เขากับผิงอวีก็ไม่ขัดความรับผิดชอบ ในการเดินทางครั้งนี้จะช่วยเหลือแลกกันและกันเป็นอย่างดี

พูดคุยกันนานเท่ากับเวลาครึ่งถ้วยชาแล้ว หลีโยวจึงค่อยปล่อยให้สองพี่น้องกลับไปอย่างอาลัยอาวรณ์

ตลอดเวลาที่พูดคุยกัน เต็งเหวินอิงมิได้ละสายตาจากผิงอวีเลย เต็งอันอีเหลือบเห็นทางหางตา อตุรฐ์สีก็ไม่ค่อยพอใจไม่ได้ เด็กโง่

ผู้นี้จะไร้อะไรก็กลัวดีไปหมด เสียก็แต่หัวรั้นไปสักหน่อย ฝังอวัยวะที่ชัดเจน
แล้วว่าไม่ได้สนใจไยดีนางเลย เพียงเพราะเห็นแก่สายสัมพันธ์ในวัยเยาว์
เท่านั้น ไฉนนางจึงยังอาลัยอาวรณ์เขาถึงเพียงนี้

กลับไปถึงขบวนรถของจวนหย่งอันโหว เขาคอยดูให้เต็งเหวินอิง
ขึ้นรถม้าเสร็จแล้วตนเองก็เดินไปด้านหน้าขบวนรถ ผลจากม้าที่ขี่มา
แล้วไปขึ้นรถม้าอีกคัน

เล็กม่านที่หนาหนักขึ้น ก็เห็นได้ว่าในรถม้ามีดสนิทราวกับเวลา
กลางคืน แสงแดดจากภายนอกมีอาจสาดส่องเข้ามาได้แม้แต่เล็กน้อย

พอขึ้นมารถม้าแล้วก็หยิบแท่งจุดไฟออกมาจากอกเสื้อ จุดตะเกียง
ครอบแก้วดวงเล็กๆ ที่วางอยู่ตรงมุมหนึ่งในรถม้า ในตัวรถพลันสว่างขึ้น
ทันใด

เขาเงยหน้าขึ้นแล้วก็ก้มตัวเข้าไปข้างใน เห็นบนที่นั่งข้างในมีสตรี
ผู้หนึ่งนอนอยู่ แม้อากาศจะร้อนอบอ้าวทว่ากลับห่มผ้าผืนหนาไว้อย่าง
พิถีพิถัน

แม้จะเป็นเช่นนั้นแต่ริมฝีปากของนางกลับเป็นสีม่วงเพราะได้รับ
ไอเย็นอย่างหนัก เห็นได้ชัดว่ากำลังป่วยหรือไม่ก็ได้รับบาดเจ็บสาหัสมา

สีหน้าของนางดูอย่าแยม็รอยตีนกาที่หางตาทั้งสองข้าง เพียงเหลือบมอง
เผินๆ ดูราวกับอายุห้าสิบปีเห็นจะได้ แต่ถ้าพินิจมองใบหน้านั้นให้ถี่ถ้วน
ก็จะพอรำลึกได้ว่านางคือผู้คุมกุ๊ซายที่เมื่อสามวันก่อนยังดงามตราตรึง
อยู่เลย

"ข้าแก่ลงมากเฒ่าหรือไม่ว่านางเห็นเต็งอันอีเข้ามาก็พยายามเงยหน้า
ขึ้น น้ำเสียงราวกับพินสยขาด ทั้งแหบพร่าทั้งแก่ชรา

ตั้งอันหนึ่งลงข้างๆ ทำทางสุขุมใจเย็น มุมปากหยักขึ้นเป็นรอยยิ้ม มองดูสหายร่วมทางของตนเองที่แก่ชราลงในชั่วข้ามคืนด้วยสายตา เข้มเกรียม

สายตาของเขาบ่งบอกทุกสิ่งชัดแจ้งแล้ว

ผู้คุมกฎซ้ายจ้องมองตั้งอันอี้นั่งอยู่นานครู่หนึ่ง ในที่สุดก็นอนกลับลงไป สิ้นหน้าขีดเผือดไร้ชีวิตชีวา เอาแต่จ้องมองเพดานรถเสบียง

"คนเราจะช้าหรือเร็วก็ต้องแก่เฒ่า" ตั้งอันอี้นับว่านางเบาๆ เป็นการปลอบใจ แล้วพูดปลอบอย่างกึ่งจริงกึ่งเท็จ "คิดดูสิ เจ้าอุตสำหรับรักษาความอ่อนเยาว์มาได้จนถึงเพียงนี้ นับว่าคุ้มค่าแล้ว"

จุ๋ม แวดตาของผู้คุมกฎซ้ายก็เต็มไปด้วยความเคียดแค้น นางขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพลางก่นด่า "ถ้าไม่ใช่เพราะคนของบุรีอยู่ต่อเล่นงานข้าจนบาดเจ็บสาหัส มิหรือที่ข้าจะถูกคนของสำนักฉินทำลายกำลังภายในได้ เจ้าคนชั่วช้าไม่รู้คุณคน เสียแรงที่ข้าอุตสำหรับช่วยเขาไว้เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน แต่เขากลับหาทางทำลายพวกเราครั้งแล้วครั้งเล่า!"

ตั้งอันอี้นายหน้า แสร้งทำเป็นทอดถอนใจ "ตอนนั้นข้าบอกไว้ว่าอย่างไร อย่าไปช่วยเหลือคนไม่รู้ห้วนนอนปลายเท้าเช่นนี้ เจ้ากลับไม่ยอมเชื่อ บัดนี้คงรู้แล้วว่าอะไรที่เรียกว่ากยหินแต่กลับหล่นใส่เท้าตนเอง*"

ผู้คุมกฎซ้ายหวนนึกถึงเรื่องราวในอดีตก็เคียดแค้นเสียจนมีกลิ่นคาวเลือดเอ่อขึ้นมาในลำคอ ชั่วขณะหนึ่งไม่อาจข่มกลั้นไว้ได้ จวนเจียนจะกระอักออกมา แต่เพราะเกรงว่าคนข้างนอกอาจจะได้ยินเข้า นางจึง

* ยกหินแต่กลับหล่นใส่เท้าตนเอง หมายถึงคิดจะทำร้ายผู้อื่น แต่ผลร้ายนั้นกลับย้อนมาหาตัวเอง

ต้องกลักรื้อถอนเลือดก่อนนั้นกลับลงไปจนหน้าดำหน้าแดง

"แต่เจ้าวางใจเถอะ ไม่ว่าช้าหรือเร็วพวกเราจะต้องได้สะสางบัญชี
หนี้แค้นกับปูร็อกุเตอร์จนหมดสิ้นแน่" เต็งอันอีปิดฝืนที่แขนเสื้อด้วยท่าทาง
สบายๆ แล้วพูดอย่างสุขุมใจเย็น "ของสิ่งนั้นจะต้องหวนคืนมาอยู่ใน
กำมือพวกเราอย่างไม่ตกหล่นแม้แต่ชิ้นเดียว"

ดวงตาผู้คุมกุซ่ายทอประกายคมปลาบ หันไปเพ่งมองเต็งอันอี

"ดูท่าแล้ว เจ้าคงจะเคาได้แล้วสินะ" เต็งอันอีเหยียดมุมปาก แล้ว
หยิบสิ่งของสีดำสนิทออกมาจากอกเสื้อ "ผ่านมานานหลายปีแล้วเจ้าก็ยัง
คุ้นเคยกับการซ่อนสิ่งของเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน ข้าแค่เข้าไปลองดมๆ
ค้นหาในบ้านเจ้า ก็หาสิ่งล้ำค่าที่เจ้าซ่อนไว้จนพบแล้ว"

"เอาคืนมา!" ดวงตาผู้คุมกุซ่ายฉายแววเหี้ยมเกรียม นางผุดลุกขึ้นนั่ง
แล้วโผล่เข้าไปใส่เต็งอันอี

แต่น่าเสียดาย เต็งอันอีเพียงแค่มองมีผลลัคนางอย่างรังเกียจ
ครั้งหนึ่ง ร่างของนางก็อ่อนยวบราวกับเศษผ้าล้มตัวลงกลับไปนอนที่เดิม

"ข้าขอเตือนเจ้าให้ออมแรงไว้" เต็งอันอีหุบรอยยิ้ม มองดูผู้คุมกุซ่าย
ด้วยสายตาเย็นชาราวกับน้ำแข็ง "ถ้าไม่ใช่ข้าเห็นแก่มิตรภาพในอดีต
เจ้าคงถูกสำนักบูรพาฉับร่างจนแหลกเหลวกลายเป็นอาหารสุนัขไปแล้ว
ยังจะมีหน้ามาตีฝีปากต่อรองกับข้าที่นี้ได้อีกหรือ เจ้าเองไม่รู้จักคิดบ้าง
บัดนี้วรยุทธ์เจ้าสูญสิ้นไปแล้ว มีค่าเพียงคนพิการเท่านั้น ของสิ่งนี้อยู่
ในมือเจ้าจะมีประโยชน์อันใด"

ผู้คุมกุซ่ายหอบหายใจหนัก จ้องเต็งอันอีเขม็งอย่างไม่ยินยอม
แค้นเสียงอย่างโกรธแค้น "เจ้าควรจะมีใจ ของสิ่งนี้เป็นเจ้านิกายผู้เฒ่า

ส่งมอบให้ข้าเองกับมือก่อนตาย เจ้ากล้าทรยศคำสั่งเสียของเจ้านิกายผู้เฒ่าหรือ!"

"เวลาเปลี่ยน สถานการณ์ก็แปรผัน วันนี้เทียบกับวันวานไม่ได้หรอก" เติ้งอันอึ้งย้มหัน "หากเจ้านิกายผู้เฒ่าที่อยู่ในปรโลกได้รู้ ก็คงไม่อยากจะสั่งล้าค่านี้ไปอยู่ในมือของคนพินาศคนหนึ่งกระมัง ถ้าเจ้าอยากให้ความทะยานอยากของเจ้านิกายผู้เฒ่ากลายเป็นจริงขึ้นมา ก็ควรคาดหวังให้ข้ารวบรวมสิ่งล้าค่าที่เหลือได้ครบจะดีกว่า ช่วงชิงเอาของสิ่งนั้นจากมือผู้รุกรานต่อมาให้ได้ก่อน มิเช่นนั้นจะพูดสิ่งใดก็ล้วนไร้ประโยชน์"

"อูย!" ผู้คุมกุ๊ซ่ายถ่มน้ำลาย "เจ้าทำเพื่อผลประโยชน์ส่วนตนเท่านั้น อย่าเอาชื่อเจ้านิกายผู้เฒ่ามาอ้างเลย"

เติ่งอันอึ้งย้มผ้าเช็ดหน้าจากอกเสื้อมาเช็ดน้ำลายบนเลือดที่นางถ่มรดบิหน้าของเขา สีหน้าบึ้งตึงทันที จู่ๆ ก็ตัวตึงเกี่ยวปลายคางนางไว้ราวกับเป็นตะขอแล้วพูดเสียงเหี้ยมเกรียม "ข้าทำเพื่อเจ้าทุกหนทางแล้ว! จะให้เจ้าก็จงรู้จักผลเสียบ้าง อย่าวางท่าหยิ่งผยองต่อหน้าข้าให้มากนัก!"

ผู้คุมกุ๊ซ่ายถลึงตามองเติ่งอันอย่างเคียดแค้น ในอกมีเสียงหายใจฮึดฮัดราวกับหีบลมที่รั่ว จ้องมองเขาอยู่พักใหญ่ ในที่สุดก็เข้าใจว่าตนเองสูญเสียความได้เปรียบไปแล้วอย่างสิ้นเชิง ลูกไฟอันวาวโรจน์ในดวงตาก็ค่อยๆ ราแสงลง เหลือไว้เพียงแววตาหมองเศร้าเท่านั้น

เติ่งอันปีบปล่อยคางของนางลงด้วยสีหน้าเย็นชา "พอไปถึงหลังหนานข้าจะเห็นแก่ที่พวกเราเป็นสาวกร่วมนิกายเดียวกัน หากที่พักอันเหมาะสมให้เจ้า ถ้าไม่อยากจะคนของสำนักบูรพาจับตัวได้ อย่าคิดอะไรโง่ๆ มิเช่นนั้นก็จะระวังตัวไว้ว่าอาจไม่เหลือแม้แต่ซากศพ!"

ว่าแล้วก็สะดุ้งลุกขึ้นยืน ร้องสั่งให้คนข้างนอกจอดรถ เตรียมจะลงจากรถม้าไป

ผู้คุมกุ๊วซ้ายมองดูเพดานรถม้าอย่างสิ้นหวัง เห็นเต็งอันนี้ออกไปทางหางตา จู่ๆ ก็กระตุกมูมปากแล้วเอ่ยหยันว่า "เพื่อจะได้เข้าใกล้ฟูลันหย่า เจ้าจำต้องแสดงละครต่อหน้าพวกผิงอวี่ เห็นแก่ที่พวกเรารู้จักกันมานาน อย่าหาว่าช้าไม่เตือน ผิงอวี่ผู้นั้นร้ายกาจนัก อายุไม่เท่าไรก็เฉลียวฉลาดเท่าทันคนยิ่งกว่าผู้ใด ระวังอย่าไปล่อวงเกินเขา ไม่เช่นนั้นอาจชักนำไปมาเผาผลาญตัวเจ้าเอง"

เต็งอันอึ้งงึ้นไปอึดใจหนึ่งแล้วเหลียวกลับมา เผยยิ้มอย่างได้ใจ "หลังจากไปถึงหุหนานแล้ว นอกจากคนของสำนักบูรพา ยังมีคนของสำนักหนานซิงคอยจ้องตาเป็นมันอีก เวลานี้คงเตรียมการไว้พร้อมแล้ว รอเพียงให้ฟูลันหย่ากับพวกมาตกลุมพราง เจ้าควรรู้ไว้อย่าง สำนักหนานซิงเป็นสำนักที่เก่งกาจในเรื่องฉีเหมินตุนจยาที่สุดในใต้หล้า หากต้องการจะกางตาข่ายสวรรค์ดักจับจริงๆ ไม่ว่าหวังหลังหรือผิงอวี่ก็ล้วนต้องตกที่นั่น ลำบากแน่ ถึงตอนนั้นข้าก็แค้นง่เจยๆ รอเก็บเกี่ยวผลประโยชน์เท่านั้นเอง"

ผู้คุมกุ๊วซ้ายได้ยินดังนั้นดวงตาก็เป็นประกาย หันกลับไปมองเต็งอันอี "เจ้าจะบอกว่ามีของล้ำค่าส่วนหนึ่งตกอยู่ในกำมือของสำนักหนานซิง?"

เต็งอันอึ้งหัวเราะหยัน "เรื่องเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้องกับเจ้าอีกแล้ว!"

พอเขาลงจากรถหายลับตาไปในรถก็ตกอยู่ในความมืดมิดโดยพลัน

ออกจากเมืองตั้งหยางแล้วก็เร่งเดินทาง แทบไม่มีการหยุดพักชั่วคราว พอให้หายเหนื่อยด้วยซ้ำ

ตกกลางคืน ส่วนใหญ่ฟุหลันหยากับแม่มนหลินจะอยู่แต่ในโรง ยังดีที่รถม้าคันใหญ่ แม้ไม่ได้สบายตัวนัก แต่เมื่อไม่ต้องนอนในกระโจมก็สะดวกขึ้นมาก

กระทั่งมาถึงตำบลเล็กๆ ตรงรอยต่อระหว่างสามมณฑล ผิงอวี่จึงสั่งให้หยุดพักชั่วคราว แล้วเข้าพักในโรงเตี๊ยมหลังหนึ่ง

วันต่อมาฟ้ายังไม่ทันสว่างก็รีบเดินทางต่อทันที

เดินทางต่อเนื่องไปได้เจ็ดแปดวันก็มาถึงเมืองเป่าซิงในมณฑลหูหนาน ได้เสียที่

พอเข้าเมืองมา ทุกคนจึงพบว่าอากาศร้อนจัดของฤดูคิมหันต์ค่อยๆ บรรเทาลง เริ่มมีไอน้ำของฤดูสารทเพิ่มขึ้นมาบ้างแล้ว

โดยเฉพาะหลังฝนตกเมื่อคืน ตามท้องถนนทั่วทั้งเมืองที่ปูลาดด้วยหินสีดำก็ดูวาวไปด้วยหยาดน้ำฝนที่ยังตกค้างอยู่ อากาศแผ่วไอน้ำชื้นนี้สดชื่นยิ่งนัก

ทุกคนยำน่าน้ำฝนเดินไปถึงอุทยานหลังใหญ่ที่อยู่ทางทิศเหนือของเมือง จากนั้นผิงอวี่ก็สั่งให้หยุดเดินแล้วบอกให้เข้าพักที่นี่สองวัน

ขณะเดินทางรอนแรมมาอย่างตรากตรำ ล้วนเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าอย่างยิ่ง ฝ่ายฟุหลันหยากับแม่มนหลินต่างหมดเรี่ยวแรง ถูกเหวี่ยงไปมาในรถม้าที่เคลื่อนโยกไปมาจนร่างแทบหลุดออกจากกัน

พอได้เข้าพักเรียบร้อยในเรือนชั้นในแล้ว ฟุหลันหยาก็ยังรู้สึกเวียนศีรษะอยู่ ได้ลืมนิสัยอันแท้จริงของคำว่าเดินทางทั้งวันทั้งคืนมิได้หยุดกับตนเองอย่างแท้จริง คิดแล้วผิงอวี่กับพวกตอนที่เดินทางมายังอวิ้นหนานก็คงจะเร่งรีบมาอย่างไม่วู้นวู้คืนเช่นนี้ ยังดีที่พวกเขายังหนุ่ม

ร่างกายแข็งแรง มิเช่นนั้นคงจะทนรับไม่ไหวแน่

คฤหาสน์แห่งนี้แตกต่างจากคฤหาสน์ใหญ่ที่เมืองตั้งหยาบมณฑล
ก๊วยโจว คฤหาสน์ที่เป่าซิงค่อนข้างเก่าแก่กว่า พื้นที่กว้างขวางและซับซ้อน
ทุกมุมดูสงบเรียบเรียบง่าย

เทียบกับทั้งคฤหาสน์แล้ว ส่วนที่พักของฟู่หลันหยากับแม่มมหลิน
ดูจะตกแต่งอย่างงดงามประณีตยิ่งกว่า เหมือนสร้างไว้เพื่อให้เป็น
ส่วนที่พักของหญิงสาวซึ่งยังมิได้ออกเรือนโดยเฉพาะ

พอสองนายบ่าวได้เข้าพักก็เข้าไปอาบน้ำชำระร่างกายในห้องอาบนํ้า
ล้างคราบโคลที่ติดจากฝุ่นซึ่งคละคลุ้งมาตลอดการเดินทางนี้

อาบนํ้าเรียบร้อยแล้วฟู่หลันหยาก็แอบทอดถอนใจว่าอากาศที่น้
เย็นเยะเยือกนัก เสื้อผ้าสำหรับฤดูคิมหันต์ที่สวมติดกายบางเกินไป นางจึง
เปิดห่อสัมภาระออกค้นดูกับแม่มมหลิน ค้นไปค้นมา หากไม่บางเกินไป
ก็หนาเกินไป เสื้อคลุมกันลมที่ชายาซื้อจื้อมอบให้ยังนำมาสวมเวลานี้
ไม่ได้ สุดท้ายจำต้องนำเสื้อไร้แขนสีแดงอมส้มดอกไผ่ถึงมาสวมไปพลาง
ก่อน

ในเรือนพักด้านหน้า ผิงอวี่เพิ่งออกมาจากห้องอาบนํ้า พวกหลี่โยว
ก็มาหา

พอเข้ามาในห้อง หลี่โยวก็ไม่สนใจว่าผิงอวี่กำลังสวมรองเท้าหุ้มข้อ
สีดำอยู่ตรงขอบเตียง ตรงเข้าไปพูดว่า "ได้ยินว่าสำนักหนานซิงก็มาถึง
เมืองเป่าซิงแล้ว? แหล่งข่าวของเจ้าถูกต้องแน่หรือไม่"

ผิงอวี่ยังไม่ได้คาดสายรัดเอว เสื้อตัวนอกสีเขียวย่ออวยังไม่ทันได้สวม

เผยให้เห็นเลือดในตัวในสีขาวดูจืดจาง เขาก็มองหน้าสวมรองเท้าหุ้มข้อสีดำแล้วลุกขึ้น คาดสายรัดเอวพลางพูดกับหลี่โยว "แหล่งข่าวไม่เคยผิดพลาด เพียงแต่ไม่รู้ว่าคุณนักหนานซึ่งนี่มีที่มาเช่นไรกันแน่"

หลี่โยวเผยสีหน้าหนักใจ "ถ้าสำนักนี้เข้ามาวุ่นวายด้วย น่าจะยุ่งยากจริงๆ"

ผิงอวี่เหินบาศชีวซุนไว้ที่เอว หันไปมองหลี่โยวแล้วว่า "เหตุใดจึงพูดเช่นนั้น"

หลี่โยวยกชายเสื้อแล้วนั่งลงข้างโต๊ะ ส่ายหน้าพลางว่า "กล่าวถึงสำนักหนานชิงแล้วเรื่องมันยาว ผู้ก่อตั้งสำนักนี้มีแซ่ว่าซุน ว่ากันว่าเป็นลูกหลานผู้สืบสายมาจากซุนปิ่นนักวางแผนการรบสมัยจั้นกั๋ว เชี่ยวชาญในศาสตร์แห่งฉีเหมินตุ้นจ๋า ผู้ที่เข้าเป็นศิษย์สำนักนี้ ก่อนอื่นต้องศึกษาศาสตร์อิจิงและวิชาคำนวณมาก่อนแล้วหลายปี ยังต้องเรียนรู้เรื่องกำลังภายในกับวรยุทธ์ด้วย ดังนั้นแม้สำนักนี้จะเป็นสำนักหนึ่งในยุทธภพกลับมีแนวทางที่แตกต่างจากสำนักอื่นๆ เชี่ยวชาญที่สุดในการสร้างกับดักและเขาวงกต จนเคยมีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วยุทธภพมาก่อน ยี่สิบปีก่อนศิษย์สำนักนี้ก็ค่อยๆ เริ่มหายหน้าไปจากยุทธภพ หลายปีมานี้แทบไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ เลย"

ผิงอวี่เดินไปที่ด้านหน้าโต๊ะ หยิบถ้วยชาขึ้นมาจิบ ท่าทางครุ่นคิด "แนวทางของสำนักหนานชิงเป็นพรตธรรมะหรือพรตมาร"

หลี่โยวม้มปากเอ่ยว่า "จะว่าเป็นพรตธรรมะก็ได้ แต่จะว่าเป็นพรตมารก็ไม่เชิง ได้ยินว่าตลอดช่วงหลายปีที่ผ่านมาเจ้าสำนักหนานชิงล้วนทะนงตนไม่ยุ่งเกี่ยวกับโลกภายนอก นอกจากจะเชี่ยวชาญในวิชาดนตรี

และการคำนวณแล้ว ยังชื่นชอบสิ่งที่แสดงถึงสุนทรียะเป็นพิเศษ ได้ยินว่า ยี่สิบห้าปีก่อนในการชุมนุมใหญ่ของชาวยุทธ์ อดีตเจ้าสำนักหนานซิงเคยใช้เพลงเนินยุทธ์เพลงหนึ่งทำลายกำลังภายในของเจ้าสำนักปากว้าจนกลายเป็นที่โจษจันกันไปทั่ว ภายหลังเหล่าศิษย์สำนักปากว้าต่างพากันไปแก้แค้นกับสำนักหนานซิง โดยอ้างว่าเจ้าสำนักหนานซิงลงมือหนักเกินไป จนทะเลาะวิวาทกันอย่างไม่หยุดหย่อนมานานหลายปี เห็นได้ว่าคนสำนักนี้ชอบกระทำการอย่างอุกอาจ ทำทุกสิ่งตามอำเภอใจ หากว่าเรื่องนี้มีสำนักหนานซิงแทรกเข้ามาพัวพันด้วย เกรงว่าคงจัดการได้ไม่ง่ายไปกว่าการจัดการกับนิกายเงินหม่วที่อวินหนานลักเท่าใด"

ทั้งสองต่างรู้ว่าเรื่องนี้หนักหนาสาหัส พอหารือกันแล้วต่างก็ครุ่นคิดหาแผนการรับมือคร่าวๆ ผิงอวี่เหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นว่าสายแล้วก็ลุกขึ้น "ในเรื่องนี้ยังมีประเด็นสำคัญรอให้ข้ากลับมาหารืออีกครั้ง ตอนนี้ข้ามีธุระ ต้องออกไปข้างนอกก่อน"

ว่าแล้วก็ไม่สนใจสายตาประหลาดใจของหลี่โยว ก้าวไปสองก้าว แต่พอนึกอะไรขึ้นได้ก็หยุดเดิน แล้วหยิบเทียบเชิญฉบับหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ พุดด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "เจ้หงข้าหลวงตรวจการเมืองเป่าซิงส่งเทียบเชิญนี้มา แจ้งว่าอยากจะจัดงานรื่นเริงเพื่อเลี้ยงต้อนรับพวกเรา ข้ามีเรื่องที่ต้องการจะไปสอบถามจากเขาอยู่พอดี เจ้าจะไปด้วยกันหรือไม่"

หลี่โยวรับไปแล้วเปิดออกอ่านพลางว่า "เจ้หงนี้เป็นพวกสุนัขรับใช้ที่หวังหลังแต่งตั้งมากับมือมิใช่หรือ นี่มันงานเลี้ยงหงเหมิน* โดยแท้

* อ้างอิงเหตุการณ์งานเลี้ยงที่ด่านหงเหมิน เป็นการแย่งชิงความเป็นใหญ่ระหว่างเซียงอวี่ (ผัวป่าอ่อน) และหลิวบิงหลังการสิ้นสุดราชวงศ์ฉิน โดยจากหน้าเซียงอวี่เชิญหลิวบิงมาเลี้ยงฉลองความสำเร็จที่ยึดเมืองเสียนหยางได้ แต่ที่จริงแล้ววางแผนจะสังหารหลิวบิง

"ไปสิ! เหตุใดจะไม่ไปเล่า!"

ผิงอวี่ยิ้มแล้วพยักหน้า "ได้รอข้ากลับมา เสร็จนี้พวกเราไปร่วมงานเลี้ยง
ของเขาสักครั้ง"

ขณะที่พูดคุยก็นึกถึงการเดินทางออกจากห้องไปข้างนอก

หลี่โยวเดินตามหลังเธอมีลูบคาง มองดูผิงอวี่จากด้านหลังด้วยความ
สงสัย เวลาเช่นนี้เจ้าหนูนี้จะรีบร้อนออกไปข้างนอกทำอะไรได้กัน

ผิงอวี่มาถึงลานเรือนด้านนอกก็เรียกทุกคนมา จัดแจงให้หลี่หมิน
กับพวกคอยเฝ้าอยู่นอกที่พักของฟู่หลันหย่า รวมทั้งหมดมีแปดคน

ส่วนคนที่เหลือ รวมทั้งองค์รัชสมัยก็สืบกว่าคนที่เคร่งขรึมและดูมี
ประสบการณ์ซึ่งเพิ่งโยกย้ายมานั้น ให้ทุกคนเฝ้ารักษาการณ์อยู่ด้านนอก
คฤหาสน์ทั่วทั้งคฤหาสน์แห่งนี้จึงถูกล้อมไว้อย่างแน่นหนาราวกับถึงไฉน
แม้แต่แมลงวันก็ยังล่องล้าเข้ามาไม่ได้ เขาจึงค่อยออกไปข้างนอกได้อย่าง
วางใจ

เพิ่งจะเดินถึงหน้าประตูก็พบกับพวกฉินหย่งที่กำลังกลับเข้ามาพอดี

"ได้เท่าผิง" ฉินหย่งยิ้มพลางประสานมือคำนับ

ผิงอวี่หยุดเดินแล้วถามขึ้นว่า "ประมุขฉิน ไม่ทราบเวลาที่พักที่จัดไว้ให้
ถูกใจหรือไม่"

ฉินหย่งเอ่ยขึ้นชม "ตลอดการเดินทางครั้งนี้ เพื่อจะกำจัดภัยร้ายของ
นิกายเงินหั่ว ต้องรบกวนได้เท่าผิงมาไม่รู้กี่ครั้งก็หน ทุกครั้งได้รับการ
ต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดี พวกข้ารู้สึกเกรงใจเหลือเกิน"

ขณะที่พูดก็ไม่ลืมสังเกตท่าทางผิงอวี่ไปด้วย เห็นเขาดูเหมือน

รีบร้อนจะออกไปข้างนอก จึงชิงบอกว่า "ได้ทำผิงมีธุระ เช่นนั้นก็เชิญตามสบายเถอะ หากคืนนี้ได้ทำผิงกลับมาเร็ว ข้าก็อยากจะขอหารือกับท่านเรื่องสำนักหนานชิงเสียหน่อย"

ผิงอวีเหลือบมองฉินหย่ง สำนักฉินนี่ช่างรู้งานเสียจริง ทางเขาเพิ่งได้ข่าวมา สำนักฉินก็ได้ข่าวมาเช่นกัน จึงยิ้มน้อยๆ แล้วว่า "ได้ดี ข้าเองก็กำลังอยากหารือเช่นกัน"

พูดจบก็ประสานมือคำนับตอบ "ขอเชิญท่านพำนักในคฤหาสน์ตามสบาย ไม่ต้องเกรงใจ" แล้วเดินออกไป

ฉินหย่งยืนอยู่ที่เดิม มองแผ่นหลังเขาขณะเดินลับตาออกไปข้างนอก แล้วจึงหันกลับมาเดินเข้าไปข้างใน

ฟู่หลันพยายามมโนมหลินเก็บข้าวของเรียบร้อยแล้วก็ว่างไม่มีอะไรทำ จึงหันไปสำรวจการตกแต่งภายในห้อง

เห็นที่ใต้หน้าต่างมีตั้งตัวหนึ่งก็เดินไปนั่งลง ดูไปมาตรงที่เท้าแขนซึ่งทำจากไม้จันทร์สีดำขัดจนมันวาวแล้วครุ่นคิด ในเมื่อมีตั้งตัวนี้แล้ว หากคืนนี้ผิงอวีมาก็ไม่ต้องนอนที่พื้นอีก

ไม่นานก็จะเข้าสู่ฤดูสารท ย่างเดินทางขึ้นเหนือมากเท่าไร อากาศก็จะยิ่งหนาวเย็นมากขึ้น

หากต้องนอนที่พื้นต่อไป นานวันเข้า ต่อให้ร่างกายแข็งแรงดีเพียงไร ก็เกรงว่าจะไม่ดีต่อร่างกายอยู่ดี

ขณะกำลังคิด จู่ๆ ก็มีเสียงเคาะดังมาจากด้านนอก เนื่องจากนางหยาบดเจ็บที่ข้อเท้าแล้วจึงลุกขึ้นเดินไปเปิดประตู

ข้างนอกเป็นคนรับใช้ชราผู้หนึ่ง พอเห็นฟูลันหย่าเป็นคนมาเปิดประตูให้ก็ไม่กล้าเงยหน้า สองมือประคองห่อของยื่นส่งให้ "คุณชายสั่งให้พานำมาให้ บอกว่าภรรยาของได้เท้าเจ็บง ข้าหลวงตรวจการเมืองเป่าซึ่งทราบข่าวว่าคุณหนูฟูลันเดินทางมาด้วย จึงนำเสื้อผ้าสำหรับฤดูสารทมามอบให้คุณหนูเป็นพิเศษ"

เจ็บง? สีน้าฟูลันหยาดูงนางสงสัย นางไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อนเลย ทั้งมิได้เป็นญาติและมีได้เป็นสหายกัน เหตุใดภรรยาของเขาจึงส่งเสื้อผ้ามาให้นางเล่า ไม่ช้าก็ขึ้นได้ว่าบิดามีลูกศิษย์อยู่ทั่วไป เจ็บงผู้นี้อาจเคยได้รับการช่วยเหลือจากบิดาในฐานะเป็นศิษย์อาจารย์กันก็เป็นได้

นอกจากนี้การที่ส่งของเข้ามาถึงเขตที่พักส่วนตัวได้ คิดว่าพวกหล่หมีนคงตรวจตราดูแล้ว นางจึงกล่าวคำขอบคุณแล้วรับห่อของนั้นไว้

เวลานี้แม่่มหลินก็ออกมาด้วย เห็นเช่นนั้นก็นำห่อของมาวางไว้บนโต๊ะแล้วเปิดออกดู เห็นมีเสื้อผ้าสำหรับฤดูสารทหลายตัวพับซ้อนเป็นตั้ง มีทั้งสีเขียวยอมเหลือง สีครามไข่เปิด สีชมพูอ่อนรากบัว ล้วนเป็นสีสุภาพไม่สเปตา การตัดเย็บประณีตอย่างหาได้ยาก เนื้อผ้าก็ยิ่งนับว่าเป็นของชั้นดี

แม่่มหลินถึงกับเอ่ยชม "เจ้ฮูหยินผู้นี้ นับว่าส่งถ่านกลางหิมะ* อย่างแท้จริง มาได้ถูกเวลาพอดีเชียว คุณหนูจะได้มีเสื้อผ้าฤดูสารทสวมใส่แล้ว"

ลองหยิบจับเลือกดูรอบหนึ่ง แม่่มหลินก็เอาเสื้อคลุมสีรากบัว

* ส่งถ่านกลางหิมะ เป็นสำนวน หมายถึงหยิบยื่นความช่วยเหลือให้แก่ผู้ที่กำลังลำบากได้ทันการณ์

ตัวหนึ่งออกมา ช่วยฟุหลันหยาทอดเสื้อไม่มีแขนเสื้อดอกให้ถึงตัวนั้นออกก่อน แล้วเปลี่ยนมาสวมเสื้อตัวนี้แทน พอมองดูแล้วก็ยิ้มจนตาหยี "พอดีตัวเลยเจ้าคะ สิริก็เข้ากัน เจิงฮูหยินคิดอ่านได้เฉียบแหลมยิ่งนัก มิเช่นนั้นจะกะขนาดตัวคุณหนูได้แม่นยำถึงเพียงนี้เสียหรือ"

ฟุหลันหยาทว่าเราไม่ได้ทำให้ไม่ออก แม่นมนี้จริง ๆ เลยเชียว เวลาเช่นนี้แล้วยังจะมาพิถีพิถันว่าสีเสื้อผ้าที่สวมใส่ดูเข้ากันดีหรือไม่ ขนาดพอดีตัวหรือไม่

สองนายปาวเก็บห่อเสื้อผ้านั้นเรียบร้อยแล้วก็มียี่สิบคนมาเคาะประตู พอเปิดประตูกลับเห็นเป็นผิงอวี่

เนื่องจากเร่งรีบเดินทาง ทั้งสองจึงไม่ได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกันมาเจ็ดแปดวันแล้ว

พอเห็นเขา ฟุหลันหยาก็ประหลาดใจอยู่บ้าง จึงลุกขึ้นทักทาย "ได้เท่าผิง"

ผิงอวี่เข้ามาในห้อง เหลือบเห็นเสื้อผ้าที่นางสวมอย่างไม่ได้ตั้งใจก็ชะงักไปครู่หนึ่ง แล้วรีบเบนสายตาหลบไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก็ได้แล้วที่เอามาสวม อากาศเริ่มจะเย็นลง นางก็ดูอบอุ่นนัก แทบไม่ค่อยมีเสื้อผ้าอะไรให้สวมใส่ ถูกลมเย็นเข้าคงไม่พ่นต้องจับไข้แน่ ข้าเองไม่ได้ไยดีนักหรอกว่านางจะเจ็บป่วยหรือไม่ เพียงแต่ถ้าถึงเวลานั้นจริง ๆ ข้าคงต้องเป็นคนตามหามาให้นาง จะพลอยยุ่งยากเสียเปล่า ๆ

เนื่องจากคิดอะไรอยู่ในใจ แม่นมหลินจึงคอยลอบจับตาดูสีหน้าผิงอวี่อยู่ข้างๆ ตั้งแต่เดินเข้ามา พอเห็นเขามีสีหน้าเช่นนั้น ความสงสัยก็ยิ่งเพิ่มอย่างระยับไม่อยู่ ประหนึ่งหน่อไม้แทงยอดอ่อนขึ้นจากดิน

ผิงอวี่ยืนนิ่งอยู่พักหนึ่ง ไม่รู้จะพูดอะไรดี สีหน้าขมขื่นเล็กน้อย
"ตอนกลางคืนข้ามีธุระ ไม่แน่ใจว่าจะกลับเมื่อใด"

ฟุหลันหย่าตะลึงงันเล็กน้อย รอจนได้สติก็ลอบยিনดีในใจ ดูท่าแล้ว
คืนนี้คงมีโอกาสได้หยั่งเชิงถามว่าเรื่องราวเป็นไปอย่างไรบ้างแล้ว นางจึงยิ้ม
พลางว่า "ข้าทราบแล้ว"

ผิงอวี่ไม่พูดอะไรอีก จากนั้นก็เบือนหน้าหนีแล้วก้าวออกจากห้องไป
ฟุหลันหย่าเห็นเขาไปแล้วก็รีบเรียบเรียงความคิดว่าคืนนี้จะพูดคุย
เรื่องอะไรบ้าง

แม่มนมหลินน้อมส่งเขาออกไปอย่างพิถีพิถันแล้วหับประตูปิด
นั่งอิงไปครู่ใหญ่จึงค่อยหันกลับมา เห็นฟุหลันหย่ากำลังเอามือค้ำศีรษะ
ทำท่าคล้ายครุ่นคิดอะไรบางอย่างขณะทอดสายตามองออกไปนอกหน้าต่าง

ณ คฤหาสน์อีกหลังทางด้านทิศเหนือของเมือง ภายในเรือนข้างที่
ตกแต่งอย่างหรูหรา หญิงสาวผู้หนึ่งกำลังทอดกายสะอื้นให้อยู่บนเตียง

ร้องไห้ลักพักหนึ่งแล้วนางก็หันกลับไปมองเตียงอันที่นั่งจิบชาอยู่
ข้างโต๊ะ พูดด้วยน้ำเสียงร่ำอนรร "พี่รอง พี่ช่วยคิดหาทางแก้ไขให้ทีเถอะ"

สีหน้าเต็งอันอึดไม่ค่อยพอใจนัก "เรื่องพวกนี้พี่รองจะไปคิดหาทาง
แก้ไขได้ไฉน"

เต็งเหินอิงรำไห้จนน้ำตาไหลอาบแก้มนวนล เห็นแล้วชวนให้
ปวดหัวใจ "เมื่อครู่ข้าเห็นกับตาว่าผิงอวี่เดินเข้าไปในร้านเสื้อผ้า ข้างกาย
ไม่มีคนรับใช้ติดตามแม้แต่คนเดียว พี่รองว่าถ้าไม่ใช่เขาเข้าไปซื้อหา
เสื้อผ้าให้นางปีศาจนั้น แล้วจะเข้าไปทำสิ่งใดกัน"

ตั้งอันอี่เหมือนไม่ค่อยเห็นด้วย "แต่โรมาเมืองเปาซังก็มีสาวงามหลายปีมานี้ข้างกายผิงอวี่ไม่มีสตรีสักนางเดียว ไม่แน่ว่าอาจจะแอบซ่อนหญิงคนรักไว้ที่เมืองเปาซังก็เป็นได้ไม่เห็นจำเป็นจะต้องซื้อไปให้คุณหนูฟูเสียหน่อย"

ตั้งเหวินอิง⁺เตะขาไปมาพลางพูดเสียงสะอึกสะอื้น "พี่รอง พี่อย่าประชดประชันเช่นนี้เลย เมื่อก่อนเขาไม่ยอมตอบรับว่าจะแต่งงาน แต่อย่างน้อยข้างกายเขาก็ยังไม่มีสตรีคนใด ข้าก็ยังวางใจอยู่บ้าง ใครจะไปรู้ เขาแค่มาทำภารกิจที่อวี่กินหนาน ฟูหลันหยาก็โผล่มา ข้าเจ็บข้าจนหัวใจแทบจะแตกเป็นเสี่ยงๆ แล้ว พี่รอง ตลอดมาพี่มักจะมีความเห็นดีๆ พี่ทนเห็นน้องสาวเจ็บปวดชอกช้ำใจได้หรือ มาช่วยข้าคิดหาวิธีบ้างเถอะ"

ในใจตั้งอันอี่รู้สึกเจ็บแปลบ ก่อนออกปากปฏิเสธ "ไม่ว่าเรื่องใดเจ้าก็เอาแต่พึ่งพาให้พี่รองช่วยคิดอ่าน ไม่รู้จักคิดด้วยตนเองหรือ พี่รองก็เป็นบุรุษ จะไปช่วยเจ้าทำเรื่องจำพวกแย่งชิงบุรุษได้อย่างไรกัน!"

ตั้งเหวินอิง⁺ได้ยินเขาพูดจาดุตันแข็งกร้าวก็ถึงกับนั่งอึ้งไปพักหนึ่ง ตั้งอันอี่รีบทำเป็นกระแอมกลบเกลื่อน แล้วพูดอย่างเหลืออด "อย่างไรเสียพี่รองก็จะไม่เข้าไปยุ่งกับเรื่องนี้"

ตั้งเหวินอิง⁺พูดอย่างฉุนเฉียว "ในเมื่อพี่รองไม่ช่วย เช่นนั้นข้ากลับไปถึงเมืองหลวงเมื่อใด ก็จะไปขอร้องให้พี่ใหญ่ช่วยทูลขอต่อพระพักตร์ฮ่องเต้ให้จัดงานสมรสพระราชทานระหว่างข้ากับผิงอวี่ หรือให้มีพระราชโองการจัดงานสมรสก่อนเถอะ ต่อให้ผิงอวี่ใจกล้ำบาป็นเพียงใดก็คงไม่ถึงกับกล้าขัดพระราชโองการกระมัง"

"เหลวไหล!" แววดาตุตันร้ายกาจวาบขึ้นในดวงตาตั้งอันอี่ "เจ้า

ผิดหวังจนเสียสติไปแล้วหรือ"

เต็งเหวินอิง⁺แทบไม่เคยเห็นพี่ชายทำท่าทางชู้ตะคอกอย่างเกรี้ยวกราดต่อหน้าตนเองเช่นนี้ จึงมองเขาอย่างประหลาดใจครู่หนึ่ง แล้วหันกลับไปกอดหมอนนอนร้องไห้ต่อ "เช่นนั้นพี่รอกับออกมาสิว่าให้ทำเช่นไร ข้าว่าอุ่นใจแทบแย่แล้ว!"

เต็งอัน⁺อมองดูนางด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ไม่พูดอะไรแม้แต่บ่อย

เห็นเต็งเหวินอิง⁺ร่ำไห้อย่างระทมขมขื่นมากขึ้น เขาก็หรีตา ลูๆ ก็พูดว่า "คืนนี้ได้ทำเจ้ ข้าหลวงตรวจการจะจัดงานเลี้ยงขึ้นในที่ว่าการเมืองเป่าซึ่งตลอดมาผิงอวี่ไม่เคยญาติดีกับสำนักบูรพา เขาต้องไปแน่ เจ้าเตรียมตัวให้ดีเถิด ถ้าเจ้ฮุย⁺นัดงานเลี้ยงขึ้นอีกงาน ข้าจะพาเจ้าไปด้วย ส่วนที่เหลือก็จัดการด้วยตนเองแล้วกัน"

"จริงหรือ!" เสียงร่ำไห้ของเต็งเหวินอิง⁺หยุดลง

เต็งอัน⁺ก็ไม่ตอบ เพียงนั่งครุ่นคิดพิจารณาอยู่ตรงโต๊ะเงียบๆ

เต็งเหวินอิง⁺กลับแผยรอยยิ้มทั้งน้ำตา เดินไปข้างๆ โต๊ะแล้วยิ้มให้เต็งอัน⁺ "พี่รอก พี่ช่างดีจริงๆ"

46

แม้หวังซื้อเขาจะได้รับเทียบเชิญจากเจ้หงด้วยเช่นกัน แต่เพราะร่างกายไม่แข็งแรง เขาจึงไม่ไปร่วมงานเลี้ยง

ตอนที่ผิงอวี้กับหลี่โยวไปถึงที่ว่าการเมืองเปาซิ่ง ก็พบว่าในงานเลี้ยง นอกจากเหล่าขุนนางของที่ว่าการเมืองแล้ว เติ้งอันอี้ก็อยู่ในที่นั่นด้วย

พอเห็นเติ่งอันอี้ ตอนแรกหลี่โยวหันไปส่งสายตารู้กันกับผิงอวี้แล้ว จึงหันไปทักทายเติ่งอันอี้อย่างกระตือรือร้น "จื่อเหิงก็มาด้วย"

เติ่งอันอี้ยิ้มน้อยๆ "กว่าจะได้มีโอกาสรำลึกกับพวกเจ้าไม่ง่ายเลย จะกล้าไม่มาได้หรือ"

เจ้หงรีบลุกขึ้นจากโต๊ะจัดเลี้ยง นำผู้ใต้บังคับบัญชาทุกคนไปต้อนรับ เชื้อเชิญผิงอวี้กับหลี่โยวเข้ามาในงาน

พอทั้งสองนั่งประจำที่ก็มีสาวใช้เข้ามารินสุราให้

เจ้หงซุกจอกหันมาทางผิงอวี่ ใบหน้าแดงก่ำด้วยฤทธิ์สุรา "ได้ทำผิงเป็นคนมีงานยุ่งจนเลื่องชื่อ ช้าน้อยได้พบท่านก็เป็นตอนเดินทางเข้าไปถวายรายงานที่เมืองหลวงเมื่อปีก่อน หากมิใช่เพราะคราวนี้ได้ทำให้ภารกิจต้องเดินทางผ่านเป่าซิ่ง เก่งว่าทั้งปีก็คงไม่มีโอกาสได้ร่วมร่ำสุรากับท่าน หาได้ยากนักที่ได้ทำผิงจะให้เกียรติตอบรับคำเชิญ มา ขอให้ช้าน้อยคำนับสุราท่านสักจอกก่อน"

ผิงอวี่รับจอกสุรามา มองดูเจ้หงด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "ได้ทำเจ้จวจากมคายเยี่ยงนี้ มิน่าเล่า หัวงกงถึงได้ให้ความสำคัญกับท่านนัก"

เจ้หงนั้นเป็นคนหน้าหนาமாகทีเดียว เขาแสวงพูดว่า "มิกล้าๆ" จากนั้นก็ยิ้มแล้วหันไปพูดกับหลี่โยว "ข้าเฝ้ารอที่จะได้พบแม่ทัพหลี่นานแล้ว แต่ตลอดมาท่านแม่ทัพประดุมังกรเทพ ได้ยินชื่อแต่ไม่ว่าได้พบตัว ผู้แซ่เจ้ แม้มีใ้จกระหายอยากจะผูกมิตรแต่ติดที่ตลอดมาไว้ว่าสนาจะได้พบ วันนี้ท่านแม่ทัพอุตส่าห์มาเยือน เป็นมงคลแก่เรือนอันต่ำต้อยของข้ายิ่งนัก ข้าได้ฟังมาเรื่อยๆ ว่าท่านแม่ทัพคอแข็ง วันนี้จึงเตรียมสุราดีขึ้นชื่อของเป่าซิ่งไว้ต้อนรับขับสู้ เชิญท่านแม่ทัพลิ้มลองดูสักคราว่าถูกปากหรือไม่"

หลี่โยวหัวเราะร่าพลางรับจอกสุรามา แต่ในใจยิ้มหยัน เจ้หงผู้นี้ไร้ความสามารถอื่นใด แต่กลับข้าของเรื่องการประจบประแจงยิ่งนัก แม้จะโดดเด่นเมื่อคราวเคอจวี่* แต่เพราะไร้พรสวรรค์ อายุสี่สิบกว่าแล้ว

* การสอบขุนนางในสมัยโบราณ (เคอจวี่) แบ่งเป็นฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ โดยสอบเลื่อนทีละระดับชั้น เริ่มจากระดับอำเภอหรือจังหวัดเรียกว่าการสอบลงชื่อ ผู้สอบผ่านได้เป็นชีวิตใจ มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบเรียงชื่อในระดับมณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจวี่เหริน ซึ่งต้องเข้ามาสอบระดับอยู่ชื่อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นชื่อ ได้บรรจุเข้ารับราชการ เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับ จะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตี้ยนชื่อ เพื่อคัดเป็นบัณฑิตเอกสามชั้น ซึ่งบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งมีสามคน เรียงตามคะแนนเรียกว่าจ้วงหยวน (จอนงวน) บังเหียน และทันฮวา

จึงค่อยสอบเป็นจันชื้อได้ ทว่าความสามารถไม่พอจะเข้าทำงานใน
สำนักราชบัณฑิตด้วยซ้ำ ถ้าไม่ใช่เพราะปีก่อนไปเข้าหาพระจบประแจ
หวังหลังจนสามารถเลื่อนขึ้นมาเป็นข้าหลวงตรวจการที่หูหนาน เกรงว่า
ปานนี้คงไม่รู้ว่าจะไปตกระกำลำบากอยู่ที่ใดแล้ว

ได้ยินว่าบัดนี้เขาไม่เพียงยอมรับหวังหลังเป็นบิดาบุญธรรม ยังเรียก
ตนเองเป็นคนของสกุลหวังไม่ว่าต่อหน้าหรือลับหลังผู้คน ไม่รู้ว่าหาก
บรรพบุรุษของเขาในยมโลกได้รู้ว่าลูกหลานของพวกเขาตกนับถือชั้นที่เป็น
บิดา จะโกรธจนต้องลุกออกมาจากโลงศพหรือไม่

ค่านับสุราไปหลายรอบแล้ว เจิ้งหังก็อาศัยฤทธิ์สุราสร้างทำเป็น
หลุดปากอย่างไม่ตั้งใจถึงเรื่องเผ่าหว่าล่าที่นับวันยิ่งกำเริบหนัก "แถบเมือง
เซวียนผู้และเมืองจีโจวที่อยู่ชายแดนแจ้งข่าวด่วนมา บัดนี้ในราชสำนักมี
ขุนนางใหญ่ทูลเสนอให้ฝ่าบาททรงนำม่านแห่งทางของอดีตฮองเต้
ในเรื่อง 'โอรสสวรรค์ปกป้องรักษาแคว้นแคว้น' มาปฏิบัติ ออกหน้ากริธาทัพ
ต่อกรกับเผ่าหว่าล่า บุคโงมตีถ่านปู้ซานให้จงหนัก ได้ข่าวว่าฝ่าบาท
ทรงรับฎีกาที่เหล่าขุนนางทูลเสนอแล้วพักไว้ก่อนชั่วคราว ไม่ทราบว่าจะ
สุดท้ายจะตัดสินใจพระทัยเช่นไร"

ผิงอวี่เองที่เคยได้ยินข่าวนี้มานานแล้ว สีหน้าจึงเรียบเฉยไม่แสดง
อารมณ์ ทว่าหลี่โยวกลับไม่รู้เรื่องราวที่เพิ่งเกิดขึ้นในราชสำนักช่วงนี้เลย
เพราะเขาออกจากเมืองหลวงมาได้สองเดือนแล้ว พอได้ยินเข้า รอยยิ้ม
บนใบหน้าก็แข็งค้างไปฉบับล้น ให้ฝ่าบาทออกนำทัพด้วยพระองค์เอง?
ช่างเป็นความคิดที่เหลวไหลสิ้นดี!

แทบไม่ต้องพูดเลยว่าโอรสสวรรค์คนปัจจุบันอ่อนแอมาตั้งแต่

ยังเด็ก ในปีหนึ่งมีแค่ไม่กี่ครั้งที่ได้ขึ้นหลังม้า ต่อให้พระองค์เก่งกล้าสามารถ ในการทำศึกเทียบเท่าอดีตฮ่องเต้ ทว่าการออกนำทัพด้วยพระองค์เอง ก็เป็นเรื่องใหญ่ มีหรือเพียงแค่ว่าจะไปก็ไปได้เลย

ใครเล่าจะอยู่ outrank ราชการที่เมืองหลวง ไหนจะเรื่องกำลังพลรบ และม้าศึก ยังเรื่องเสบียงอาหารอีก มีสิ่งใดที่ไม่ต้องเตรียมให้ พรั่งพร้อมรอบด้านบ้าง

นอกจากนี้ยามอยู่ในการศึกษาจริงๆ สถานการณ์การรบก็ลุ่มเสี่ยง อย่างยิ่ง ทหารม้าของเผ่าเหล่าล่าหาญปราดเปรียว หากเกิดเหตุ ผิดพลาดขึ้นกับฮ่องเต้ ผู้ใดจะรับผิดชอบไหว

ต่อให้มิพระปรีชาสามารถเฉกเช่นอดีตฮ่องเต้ แต่ครานั้นที่อดีตฮ่องเต้ ออกบัญชาการรบด้วยพระองค์เองเป็นครั้งสุดท้ายก็ยังเกือบพลาดท่า เสียที่ถูกคนของถ่านบูชานลอบวางเพลิงจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด

เขารู้ดีว่าขุนนางใหญ่น้อยในราชสำนักแทบทั้งหมดล้วนเป็นพรรคพวก ของหวังหลิง การที่เร่งรัดเรื่องนี้ให้เร็วขึ้น เกินครึ่งน่าจะเป็นเพราะมีหวังหลิง คอยบงการอยู่เบื้องหลัง จึงอดจะฉุนโกรธขึ้นมาในใจไม่ได้ เจ้าแค้นี่คิดจะทำ สิ่งใดกัน หากฝ่าบาทถูกหวังหลิงยุยงจนยอมรับปากจะบัญชาการรบ ทว่าถ้า จะต้องเกิดความวุ่นวายในอีกไม่ช้าแน่

หลี่โยวร้อนรนทนไม่ไหวจนต้องเหลือบมองผิงอวี่ เห็นอีกฝ่ายยังคง กินดื่มกับพวกเจ้หงอย่างสรวลเสเฮฮาก็จำต้องระงับความคิดในใจ ไว้ก่อนชั่วคราว

ฟองานเลี้ยงจวนเลิกรา เจ้หงวางจอกสุราลง เขาก็ยืมพลาง ปรบมือ สักพักมีแม่นางหน้าตาน่ารักสามนางเดินเข้ามา

พอเจ้หงทำท่าบอ ทั้งสามก็พากันเดินอย่างซัดซ้อยไปอยู่ข้างกาย ผิงอวี้ ยอบกายนับด้วยท่าที่ขวยเขิน

เจ้หงยิ้มอย่างมีเลศนัยพลงพูดกับผิงอวี้ เต็งอันอี และหลี่โยว "เมืองเปาซิงของพวกเราไม่ได้มีเพียงสุราดีเท่านั้น ยังมีหญิงงามอีกด้วย ข้าเลือกเฟ้นสาวใช้สองสามนางนี้มาอย่างพิถีพิถัน รูปโฉมดีพอใช้ ทั้งยัง ขับร้องได้หลายเพลง รู้จักหลากหลายวิธีปรนนิบัติเอาใจ ได้ทำผิงคุณชายเต็ง แม่ทัพหลี่ พวกท่านเดินทางไกลมาอย่างเหนื่อยยาก หากไม่รังเกียจก็ให้พวกนางไปรับใช้ ช่วยให้ท่านทั้งสามได้ผ่อนคลายบ้างจะเป็นไร"

หญิงสาวชุดแดงที่อยู่ข้างๆ ผิงอวี้ค่อยๆ ช้อนตาขึ้นมอง พอเห็นใบหน้าด้านข้างของผิงอวี้ชัดๆ ก็หน้าแดงระเรื่อด้วยความเขินอายทันที

ผิงอวี้หัวเราะ เขาวางจอกสุราลงแล้วลุกขึ้น พูดอย่างไม่มีใครใส่ใจ "เจตนาอันดีของไต้เท้าเจ้ ข้าขอรับด้วยใจ คืบนี้ข้ายังมีธุระด่วนต้องกลับไป หรือที่คฤหาสน์ นี่ก็ดีมากมายแล้ว มิสู้พวกเราแยกย้ายกันเพียงเท่านี้ไม่ดีกว่าหรือ"

พอหญิงสาวนางนั้นได้ยินเช่นนี้ แววดตาที่วูบไหวเปล่งประกายก็พลันนิ่งค้างไป

หลี่โยวเองก็กำลังครุ่นคิดเรื่องฮองเต้จะออกนำทัพจนรู้สึกหนักใจ ไม่มีเวลาแม้แต่จะพินิจดูความงามของหญิงสาวที่อยู่ข้างกายแม้แต่น้อย

เต็งอันอีกลับยิ้มแย้มอ่อนโยน เขาไม่ได้ลุกขึ้น เพียงบอกปิดอย่างสุภาพเท่านั้น "สองสามวันนี้เดินทางจนเหนื่อยล้า คืบนี้ยากจะนอนพัก ให้นายเหนื่อยเสียหน่อย ไต้เท้าเจ้ไม่ต้องจัดการดูแลเป็นพิเศษหรอก"

จึงหึ่งเพียงเข้าใจว่าผิงอวี่กับพวกไม่ชมชอบความงามของหญิงสาว ทั้งสามที่เขาคุดสำหัดหามาให้อย่างใส่ใจ แม้จะรู้สึกเสียหน้าอยู่บ้าง แต่ก็ไม่กล้าตั้งต้น จึงรีบลุกจากโต๊ะจัดเลี้ยงไปส่งผิงอวี่กับหลี่โยวออกจากที่ว่าการเมือง

ออกมาถึงโถงบุปผาก็มีคนรับใช้มาพาทั้งสองคนออกไป

ผิงอวี่กับหลี่โยวต่างไม่มีใจจะพูดคุย รอบด้านเงียบสงบ เพิ่งเดินไปถึงภูเขาค้างคาวหนึ่งก็มีเสียงคนร้องเรียกดังแว่วออกมาจากที่ลับตา "ผิงอวี่"

ทั้งสองชะงักเท้าแล้วหันไปมองด้านข้าง เห็นเป็นหญิงสาวรูปงาม ท่าทางสง่างามผู้หนึ่ง เนื่องจากสวมเสื้อคลุมปกปิดตั้งแต่หัวจรดเท้า ทำให้แทบไม่เห็นหน้าตาของนาง

แต่เสียงของนางไม่นับว่าแปลกหูสำหรับผิงอวี่และหลี่โยวเลย

คนรับใช้ที่นำทางหันมองซ้ายขวาแล้วค่อยๆ ถอยหลบไป

ผิงอวี่เห็นเต้หวินอิง⁺เดินเข้ามาหาตนเองก็มีสีหน้าเคร่งเครียด ทำท่าจะหลบหลีกแล้วมุ่งหน้าเดินต่อ

เต้หวินอิง⁺รีบเดินไปขวางหน้าเขาไว้ แล้วหันไปพูดกับหลี่โยว "พี่รองหลี่ให้ข้าได้พบกับเขาสักสองประโยคเถิด"

หลี่โยวหลิวตาให้ผิงอวี่อย่างมีเลศนัย

เพราะสนิทสนมกับผิงอวี่ เขาจึงล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างสกุลผิงกับสกุลเต้หวินอิง⁺อย่างชัดเจน ได้ยินเต้หวินอิง⁺พูดจาน่าสงสารก็หัวเราะหึๆ แล้วหลบให้อย่างรู้งาน เขามือโพล่หลังเดินห่างออกไปสองก้าว

ผิงอวี๋ดูนโกรธขึ้นทันที เห็นเต็งเหวินอิงมาขวางทาง รู้ดีว่าหากนางตั้งใจจะก่อกรวนขึ้นมาแล้วยอมไม่ถอยที่จะยอมเลิกราแต่โดยดี จึงหันมองสำรวจซ้ายขวาแล้วก้าวเท้าจะเดินไปตามทางเดินสายเล็กอีกทาง

เต็งเหวินอิงกลับตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าคืบนี้จะต้องคุยกับผิงอวี๋ให้ชัดแจ้ง จึงรีบขยับตัวตามไปขวางทางเขาไว้อีก นางมองดูเขาพลางว่า "เรื่องนี่เกี่ยวข้องกับชีวิตของฟู่หลันหย่า เพียงแค่สองประโยคเท่านั้นจะฟังหรือไม่ก็แล้วแต่เจ้า!"

ผิงอวี๋ชะลอฝีเท้าลง เต็งเหวินอิงอยู่ข้างกายตั้งอันธพาลทั้งวันทั้งคืนยอมไต่ดินไต่ฟ้าอะไรมาบ้าง ไม่แน่อาจจะทราบความลับเกี่ยวกับตัวฟู่หลันหย่ามาบ้างก็เป็นได้ คราวก่อนตอนที่นางพูดถึงฟู่หลันหย่า ตนเองฟังได้เพียงประโยคเดียวก็จากมาด้วยความรำคาญว่านางพูดจาเหลวไหล ภายหลังค่อยมานึกเสียด้ายที่ไม่ปล่อยให้เต็งเหวินอิงพูดจนจบ ในเมื่อนางจะเป็นคนพูดขึ้นมาเองอีกครั้ง เช่นนั้นก็สู้อาศัยโอกาสนี้ลอบสืบถามจากนางดีกว่า

เขาจึงหยุดเดินแล้วรอฟังว่านางจะพูดอย่างไร

เต็งเหวินอิงเห็นว่าพอตนเองอ้างชื่อฟู่หลันหย่าขึ้นมาผิงอวี๋จึงยอมหยุดเพื่อฟัง ในใจก็ยิ่งปวดร้าวจนแทบจะหลังน้ำตา

ความคิดพลันกลายเป็นว่ารุ่นสืบสน ไหนเลยจะหวนนึกถึงคำพูดของพี่ชายที่บอกไว้ระหว่างเดินทางมาที่นี่ได้ นางจึงหัวเราะหย่อนอย่างเย็นชาแล้วเอ่ยว่า "เพียงแค่ทดสอบเจ้าเท่านั้น แต่เจ้าก็ตกหลุมพรางเสียแล้ว ผิงอวี๋ ข้ารู้ว่าตั้งแต่เจ้าไปที่เมืองเซวียนผุนิสัยใจคอก็เปลี่ยนไปไม่น้อย แต่เจ้าควรจดจำไว้ว่าเจ้ากับข้าถูกหมั้นหมายกันไว้ตั้งแต่ยังเยาว์คิดๆ ดูแล้วมีความผูกพันรักใคร่มาสิบกว่าปี แม้ภายหลังสองตระกูล

จะหมางใจกัน แต่อย่างไรก็ได้ชื่อว่าเคยหมั่นหมาย หรือว่าในใจเจ้าแล้ว
ตัวข้าเทียบกับบุตรขุนนางต้องโทษก็ยังไม่ได้อ"

ผิงอวี่ได้ยินเข้าก็โกรธเกรี้ยว เขาให้ค่านางมากเกินไปจริง ๆ เดิมที
คิดว่านางจะสรรหาข้ออ้างใหม่ๆ ขึ้นมาพูดได้ ไม่คิดเลยว่าไปๆ มาๆ ก็ยัง
พูดเรื่องเก่าๆ ที่ฟังดูเหลวไหลอยู่ดี

ไม่ว่านางไปล่วงรู้ความลับใดมา เขาก็คร้านจะอยู่ฟังแล้ว จึงก้าวเท้า
เดินจากไป

ใครเลยจะรู้ เขาเพิ่งเดินผ่าน เติ้งเหวินอิงก็พูดด้วยน้ำเสียงเสียดสี
"บัดนี้นางเป็นแค่บุตรขุนนางต้องโทษ นางรู้ดีว่าพอดตนเองไปถึงเมืองหลวง
แล้วจะต้องถูกนำตัวไปขาย ย่อมต้องพยายามประจบเอาใจเจ้าอย่าง
สุดความสามารถ พอลงมือแล้วคงหาทางปั่นหัวเจ้าต่างๆ นานากระมัง
เสียที่ที่บิดานางเคยเป็นถึงราชเลขาธิการผู้มีเกียรติ ทำตัวหน้าไม่อาย
เช่นนี้ช่างน่ารังเกียจนัก!"

เดิมทีผิงอวี่เดินห่างออกไประยะหนึ่งแล้ว ได้ยินนางพูดไม่น่าฟัง
เยี่ยงนี้มีหรือจะทนได้ เขาจึงหยุดเดินในทันทีแล้วหันไปมอง บริภาษนาง
ว่า "อยากจะอาละวาดก็กลับไปอาละวาดที่จวนสกุลตั้งของพวกเจ้าเถอะ
อย่ามาพูดจาเหลวไหลต่อหน้าข้า! ไสหัวไปให้ไกล!"

เติงเหวินอิงเจ็บปวดเสียดแทงใจยิ่งนัก แต่พยายามอดกลั้น
ไม่แสดงออกทางสีหน้า พูดเสียงปนสะอื้น "อะไรกัน ทนฟังผู้อื่นว่าร้ายนาง
ไม่ได้เสียหรื! ดูสิ เจ้าถูกนางล่อลวงให้ลุ่มหลงจนกลายเป็นอะไรไปแล้ว
เมื่อวานเพื่อนางแล้วถึงกับอุทิศผ้าที่ไปหาซื้อเสื้อผ้าที่ร้านให้เป็นพิเศษ..."

ผิงอวี่รู้สึกกราวกับถูกตบหน้าเสียดดังขาด ใบหน้าเขาร้อนผ่าวทันที

จอมองเต้เห็นอิงอิงอย่างเอาเป็นเอาตาย ผ่านไปนานจึงค่อยพยายาม
แค้นคำพูดประโยคหนึ่งตลอดไร้นอกมาได้ "เจ้าพูดบ้าอะไร!"

เต้เห็นอิงอิงเห็นดวงตาดำขลับของเขาเปล่งประกายวาวโรจน์
ด้วยความโกรธเคือง ข้าบหน้ายังบุดั้งจนน่าตกใจก็อดจะหวาดหวั่น
ไม่ได้ แต่พอเผชิญหน้ากับเขาอยู่พักหนึ่ง หวนนึกได้ว่าเขาเอาแต่คอย
ปกป้องพู่หลานหายไปเสียทุกเรื่อง ความหึงหวงก็พลุ่งพล่านในอกราวกับ
คลื่นทะเลที่ถาโถมอย่างไรอย่างนั้น ไม่อาจสะกดให้สงบลงได้ จึงเดิน
เข้าหาก้าวหนึ่ง เชิดหน้าอย่างดีอีร์นพลางเอ่ยว่า "ทำไมเล่า หรือข้าพูดผิดไป
เมื่อวานข้าเห็นชัดๆ ว่าเจ้า..."

"เหวินอิง!" มีเสียงคนตะคอกดังขึ้นตัดบทนางเสียก่อน

เต้เห็นอิงอิงหันไปมองน้ำตาคลอ เห็นเต้อังอิ๋บเดินเข้ามาหา

ยามอยู่ต่อหน้าผิงอวี่ เต้อังอิ๋บก็ตั้งตัวเต้เห็นอิงอิงมาไว้ข้างหลัง
เหลือบมองนางที่หนึ่งแล้วจึงเบือนหน้าไป พยายามพูดด้วยน้ำเสียง
ไม่แสดงอารมณ์ใดออกมา เพียงยิ้มน้อยๆ ให้ผิงอวี่แล้วเอ่ยว่า "เจ้ออ๊
ช่วงนี้เหวินอิงสุขภาพไม่ค่อยดี ทำให้นางมักพูดอะไรเหลวไหลไปบ้าง
ว่าไปแล้วก็ต้องโทษพี่รองอย่างข้าที่ไม่ดูแลเอาใจใส่ให้ดี เจ้าอย่าได้ถือสา
หาความกับนางเลย"

ผิงอวี่จอมองเต้เห็นอิงอิงด้วยใบหน้านุดั้งอยู่พักหนึ่ง กรามที่ขบกัน
แน่นก็คลายลง สะกดกลั่นความโกรธไว้ได้แล้วค่อยเหลือบมองเต้อังอิ๋
ด้วยสายตาเย็นชา จากนั้นเบือนหน้าหนี เดินอาดๆ จากไป

ออกมาจากที่ว่าการเมืองแล้ว ผิงอวี่ไม่ได้ใส่ใจว่ามีหิโยมาด้วย
หรือไม่ เขาเพียงกระโดดขึ้นหลังม้าด้วยหัวใจที่สับสนว่าวุ่น กระตุก

สายบังเหียนแล้วห้อยตะปิ้งออกไปทันที

เมื่อกลับมาถึงคุกหาสน์ก็ลงจากหลังม้าตรงหน้าประตู ยืนสายบังเหียนให้คนรับใช้ที่ด้านหน้า จากนั้นรีบสาวเท้าไวๆ เข้าไปในคุกหาสน์ เพิ่งจะเดินมาถึงโถงด้านหน้าก็มีเสียงหลิโยวดังมาจากข้างหลัง "ไหนจึงเดินไวปานนี้กัน เกือบจะตามไม่ทันแล้ว"

ผิงอวี่ไม่ตอบ

หลิโยวเดินตามผิงอวี่ไปอีกสองสามก้าว เห็นสีหน้าเขาไม่ดีนักก็ไปตบป่าเขาอย่างไม่รู้เรื่องรู้ราวเข้าให้ แล้วพูดยิ้มๆ ว่า "ที่เต็งเหวินอิงพูดเป็นความจริงหรือ เจ้าต้องใจบุตรของฟู่ปิงเข้าให้แล้ว?"

ผิงอวี่หยุดเดินทันใด แล้วพูดเสียงกร้าว "เต็งเหวินอิงสติวิปลาสไปแล้ว เจ้าก็พลอยเป็นไปกับนางด้วยรี!"

หลิโยวเห็นผิงอวี่ตอบกลับอย่างรุนแรงเช่นนั้นก็ถึงกับอึ้งงันไป เห็นเขายังเดินต่อกรติดตามไปอีก "แค่ถามดูเท่านั้นเอง ไม่ต้องใจก็ไม่ต้องใจลีย่ต้องโกรธเกรี้ยวถึงปานนี้ด้วย อันที่จริงถ้าเจ้านึกชอบนางขึ้นมาก็ไม่เห็นจะมีอะไรสักหน่อย..."

ผูดยังไม่ทันจบก็ถูกผิงอวี่กระชากคอเสื้อ

สีหน้าผิงอวี่ประเดี๋ยวเขียวคล้ำประเดี๋ยวแดงกำ "ต่อไปอย่าได้พูดจาเหลวไหลต่อหน้าข้าอีก! ถึงข้าจะชอบใครก็ตามไม่มีทางชอบบุตรของฟู่ปิงแน่!"

ว่าแล้วก็ผลักเขาออกอย่างแรง เดินจากไปอย่างไม่เหลียวหลังด้วยซ้ำ

ตั้งแต่ผิงอวี่ออกไป ฟู่หลันหยาก็ครุ่นคิดถึงช่วงเวลาที่จะได้พบเขา

ในคืนนี้อยู่เงียบๆ

เพราะไม่มีกระดาษและพู่กัน นางจึงได้แต่ครุ่นคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นตลอดการเดินทางครั้งนี้อยู่ในใจ

เบาะแสที่ผิงอวีให้มานั้นไม่ครบถ้วน นางพยายามปะติดปะต่อในหัวอยู่นานก็ยังไม่อาจรวบรวมจนได้ความจริงมาสักเท่าไร

ในที่สุดก็ตัดสินใจว่าจะเริ่มหาเบาะแสจากตำราโบราณเล่มนั้นในเมื่อผิงอวียืนยันแล้วว่าตำราเล่มนั้นเขียนด้วยภาษาต้าต้า ทั้งมารดาของนางยังเก็บซ่อนสิ่งนี้ไว้นานหลายปีราวกับเป็นของล้ำค่า จึงบอกได้เพียงว่ามารดาของนางอาจได้ตำราเล่มนี้มาจากชาวต้าต้า หรือไม่ก็เป็นมารดาที่เป็นชาวต้าต้า แต่มารดาของนางพูดภาษาฮั่นได้คล่องแคล่วถึงเพียงนั้น ดูจากหน้าตาแล้วก็ไม่มีลักษณะเยี่ยงชาวต้าต้าเลยแม้แต่น้อย จึงไม่อาจเชื่อมโยงมารดากับชาวต้าต้าเข้าด้วยกันได้เลย

อีกอย่าง บิดารู้จักกับมารดาที่อวิหนาน อวิหนานอยู่ห่างจากเหมิงกู่ นับพันหลี่ ถ้ามารดาเป็นชาวต้าต้าจริง ยี่สิบปีก่อนมารดาที่มาที่อวิหนานด้วยเหตุผลใดกันเล่า ส่วนบิดานั้น ล่วงรู้ความเป็นมาที่แท้จริงของมารดาหรือไม่

ยังมีผู้คุมกุ้ยซำยันั้นอีก คนผู้นั้นมีฐานะเป็นถึงระดับหัวหน้าของนิยายเงินหม้วน เหตุใดสิบปีก่อนจึงมาปรากฏตัวที่เมืองหลวง โดยเฉพาะเรื่องหนึ่งที่ไม่อาจทำความเข้าใจได้ที่อีกฝ่ายเข้าออกร้านขายเครื่องประดับพร้อมกับบิดา

ได้ยินว่าผู้คุมกุ้ยซำยัเริ่มเก็บตัวตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อน มาช่วงใกล้นี้เองที่ออกมาเผยโฉมอีกครั้ง หรือจะพูดอีกอย่างว่าตอนนั้นพอผู้คุมกุ้ยซำยั

ออกจากเมืองหลวงได้ไม่นานก็เก็บตัว เงื่อนเวลาประจวบเหมาะเช่นนี้
ไม่รู้เลยว่าบิดาหรือมารดาของนางเกี่ยวข้อด้วยหรือไม่

ฟูหลันหยานั่งลงข้างโต๊ะ ครุ่นคิดมาตลอดคืน ทว่าทุกสิ่งยังคงเป็น
ปริศนา คิดๆ แล้วเรื่องนี้ช่างยากเย็นนัก ได้แต่หวังว่าฝิงอวี้จะให้เบาะแ
บางอย่างแก่นางมากกว่านี้

รอนจนผ่านไปครึ่งคืน ได้ยินเสียงคนตีกรับบอกเวลาแว่วมาแต่ไกล
จากถนนด้านนอก นางจึงค่อยตระหนกได้อย่างน่าตกใจว่านี่เป็นเวลา
ยามจื่อ* เข้าไปแล้ว

แม่นมหลินเห็นฟูหลันหยาดูเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าก็อดจะบอกอีกครั้ง
ไม่ได้ "คืนนี้ได้ทำฝิงมีธุระไม่อาจแน่ใจได้ว่าจะมาเวลาใด คุณหนูมีอะไร
ที่จะคุยก็ได้ค่อยถามเขาคืนวันพรุ่งนี้เถอะนะเจ้าคะ"

ฟูหลันหยาเอามือเท้าคาง สายหน้าเอ่ยว่า "ได้ยินว่าพวกเราจะ
หยุดพักที่เปาซิงแค่สองวัน ไม่ช้าก็ต้องออกเดินทางแล้ว อีกอย่างวันนี้
ทั้งวันไม่เห็นเขาแม้แต่หน้าใครเลยจะรู้ว่าจะได้พูดคุยกับเขารวดต่อไป
เมื่อใดกันแน่"

แม่นมหลินหมดหนทาง ได้แต่บอกว่า "ถ้าเป็นเช่นนั้นก็คงเอาแต่
รอต่อไปไม่ได้เช่นกัน อย่าลืมนะ คุณหนูเองก็กำลังกินยาเพื่อฟื้นฟูร่างกาย
กว่าจะอาการดีขึ้นได้อย่างช่วงสองสามวันมานี้ไม่ง่ายเลย เหตุใดไม่
ฉวยโอกาสนี้พักผ่อนให้ฟื้นตัวเต็มที่ พวกเรารอกันไปอีกสักครึ่งชั่วยาม
ถ้าได้ทำฝิงยังไม่มาอีกก็นอนได้แล้วเจ้าคะ"

รอต่ออีกครั้งชั่วยาม ฝิงอวี้ก็ยังไม่มา ฟูหลันหยาทัดทานแม่นมหลิน

* ยามจื่อ คือช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 01.00 น.

ที่โน้มน้าวหลายครั้งหลายคราไม่ได้ จำต้องนั่งลงที่ขอบเตียงเตรียมตัว
เข้านอน

จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงเคาะประตูดังขึ้นด้านนอก รอยยิ้มบนมหลินไป
เปิดประตูก็เป็นผิงอวี่จริงดังคาด

ฟุหลันหยาย่อมต้องยินดีรับลูกขึ้นเดินไปที่ข้างโต๊ะ ยิ้มอย่างอ่อนหวาน
แล้วเอ่ยทัก "ได้ทำผิง"

ตอนที่เห็นสีหน้าผิงอวี่ชัดๆ รอยยิ้มของนางกลับแข็งค้างไปทันที
เห็นสีหน้าเขาดูเย็นชา ไม่แม้แต่จะเหลือบมองนางด้วยซ้ำ พอเข้ามาแล้ว
ก็ตรงไปที่หน้าต่าง โยนดาบชีวิตซุนทิงไว้บนนั้น ทำท่าจะเข้านอน

สายตาฟุหลันหยาจับจ้องใบหน้าด้านข้างที่ดูเย็นชาคืออันของผิงอวี่
จู่ๆ ก็รู้สึกว่าเขาจะกลับไปเป็นเหมือนเมื่อตอนแรกพบกัน ไม่ต้องพูดถึง
เลยว่าสับสนเพราะเขาใสใจจากปากเขา กระทั่งจะเข้าไปใกล้ก็ยิ่งกลายเป็น
เรื่องยากเย็นไปแล้ว

แม่นมหลินเองก็ประหลาดใจเช่นกัน ถ้านางเดาไม่ผิด เป็นไปได้
มากกว่าเสื้อผ้ากองนั้นเป็นผิงอวี่ที่มอบให้คุณหนูของนาง นอกจากนี้
โดยปกติแล้วต่อให้เขาจะเป็นคนนิสัยยั่วประเดี๋ยวดีประเดี๋ยวโกรธเพียงใด
ก็น้อยครั้งมากที่จะแผ่รังสีเหมือนอยากกีดกันผู้คนให้ห่างออกไปสักพันหลี่
เฉกเช่นคืนนี้ คืนนี้เขา...เป็นอะไรไปแล้ว

ผิงอวี่หันมาเห็นฟุหลันหยายังยืนอยู่กลางห้องกำลังมองมาที่เขา จึง
แผ่รังสีพูดเสียดสีเย้ยหยัน "อะไรกันนี้ คุณหนูฟุยังไม่หลับไม่นอนอีก คิดจะ
ยืนที่มที่อยู่อู๋เช่นนั้นจนเช้าเลยหรือไร"



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://bit.ly/3b4ygWK>